

Coffee or Me?

มือนี้รับอะไรดีคะ
PaperBird

เพราะอุบัติเหตุเรต 18+ 'สภานะพิเศษ'
ระหว่างนักเขียนสาวสุดเซ็กซี่กับบาร์ิสตาหนุ่มจึงเริ่มต้นขึ้น

Coffee or Me?

มือนี้รับอะไรดีคะ

PaperBird

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ร้านรมย์ทุกจังหวัดรัก

Coffee or Me? มือนี้อะไรดีคะ

โดย PaperBird

ราคา 325 บาท

ลำดับที่ 469

ISBN 978-616-4399-6

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2564

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ ไลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุวัศชัย ไลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา ไลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ธิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พิชราพร บุญสูง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธาทิร

รูปปก : ตงซาน 冬山 ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เศรษฐกิจวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี. พรินท์ (1991) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้พิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

ขอต้อนรับเข้าสู่โลกใบเล็กๆ ของ PaperBird และยินดีที่ได้รู้จักทุกคนนะคะ ไม่ว่าจะเป็นแฟนๆ ที่ติดตามนิยายเรื่องนี้มาก่อนแล้ว หรือนักอ่านหน้าใหม่ที่หลงเข้ามา พื้นที่เล็กๆ ของเราแห่งนี้ยินดีต้อนรับเสมอค่ะ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของหนุ่มสาวภายใต้ความสัมพันธ์แอบแซบที่ทั้งหวานและเผ็ดร้อนไม่แพ้กัน คนหนึ่งคือ ‘นับดาว’ นักเขียนสาวสุดเซ็กซี่ เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ ส่วนอีกคนคือบาร์สตาร์รูปหล่ออย่าง ‘ชารัฐ’ ที่เพียบพร้อมครบสูตรสำเร็จผู้ชายในฝันที่สาวๆ ต้องตกหลุมรัก งานนี้ไม่แน่ว่าเพราะความน่ารักหรือเพราะความแสบของนับดาวกันแน่ ถึงทำให้ชารัฐอยากฉีกสัญญาทิ้ง และเปลี่ยนเป็นคู่จริงขึ้นมาต่อๆ ความสัมพันธ์ครั้งนี้จึงทั้งหวาน ทั้งฟินจิกหมอน เพราะลีลาของคุณบาร์สตาร์ก็ไม่ธรรมดา เปลี่ยนเสื้อสาวให้กลายเป็นลูกแมวน้อยยั้วย่งแล้วครั้งแล้ว จัดกลเม็ดแผนชายงามมาตะล่อม ยั้วยวนกันถึงหน้าห้อง พร้อมยกตัวและหัวใจใส่พานมอบให้แต่โดยดี ทำเอาหัวใจของคนใจแข็งสั่นไหวไม่หยุด

แต่ความลับในอดีตของนักเขียนสาวเป็นเหมือนกำแพงที่สูง
ทั้งหนา คอยกันห้ามไม่ให้อีกคนปีนข้ามมา ทว่ากำแพงแค่นี้มีหรือที่
พระเอกของเราจะหวั่นใจ มาคอยติดตามกันเลยดีกว่าว่าเรื่องวุ่นๆ ขวณ
ให้จับเสียดบอยๆ ของทั้งสองคนนี้จะหวานและร้อนแรงได้ถึงเบอร์ไหน
เชิญร่วมเดินทางไปด้วยกันเลยละ

สุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์ชูการ์บีทที่มอบโอกาสแสด
พิเศษให้ PaperBird กับนิยายเรื่องแรกเรื่องนี้ และขอขอบคุณแฟน
นักอ่านทุกคนที่คอยติดตามให้กำลังใจผู้เขียนมาจนถึงจุดหมายปลายทางนะคะ
หลังจากนี้หวังเป็นอย่างยิ่งว่านักอ่านทุกคนที่อ่านนิยาย
เรื่องนี้จะได้รับความสุขและรอยยิ้มกลับไป ถ้าผิดพลาดตรงไหน ตีชม
กันมาได้เลยนะคะ PaperBird ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยละ

PaperBird

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ห่านาทีแล้วที่นับดาวยังคงยืนอยู่หน้าประตูบานเดิม หลังจากทีลองเคาะเรียกเจ้าของห้องไปแล้วหลายรอบ แต่ไร้การตอบรับใดๆ จากคนข้างใน ใจหนึ่งนึกสงสัยเลยว่าเคาะประตูเรียกคนในห้องอีกครั้งหรือจะยืนรออย่างไร้สัมเสียดต่อไปดี ระหว่างนั้นก็คิดด้วยความมั่นใจว่าชายหนุ่มเจ้าของห้องต้องอยู่ด้านในแน่ๆ ก็เมื่อตอนเย็นเธอยังเห็นเขาเดินเข้าห้องไปอยู่เลย

ถ้าไม่ใช่เพราะของใช้ส่วนตัวอย่างชุดชั้นในสีหวานที่สั่งซื้อมาเพื่อโอกาสพิเศษของตนหล่นจากกระเป๋ียงแล้วละก็ เธอคงไม่ต้องมายืนทำตัวลับๆ ล่อๆ น่าสงสัยแบบนี้

นับดาวสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ อีกครั้ง ก่อนจะลองแนบหูให้ชิดบานประตู หลับตาดังสติฟังเสียงภายในห้อง นอกจากความเงียบสงบ เธอได้ยินเสียงบางอย่างเล็ดลอดผ่านประตูออกมา เป็นเสียงทุ้มต่ำที่เธอต้องเงยหูฟังอย่างตั้งใจอีกครั้ง

“อือ...เดี๋ยว...”

เสียงครางต่ำผสมกับเสียงหอบทำเอาคนแอบฟังผงะ หญิงสาวซังกะเล็กน้อยแล้วรีบดันใบหน้าออกห่างจากประตูเกือบจะในทันที เสียงครางแบบนี้มีหรือที่เธอจะไม่เข้าใจ เพราะชีวิตของเธอเรียกได้ว่า

คุ้นเคยกับเสียงเหล่านี้ยิ่งกว่าอะไรเสียอีก แต่ที่ทำให้เธอตกใจที่สุดคงเป็นคำพูดท้ายที่ได้ยินแว่วๆ แ่ววมา

เดียร์

มันคือชื่อเล่นของเธอ...นับดาวฟังไม่ผิดแน่ แต่ทำไมเธอถึงเรียกชื่อเธอขึ้นมา...หรือว่า!

ชั่วแวบหนึ่ง นับดาวนึกไปถึงชุดชั้นในตัวจี๊ดที่ตกลงมาจากกระเบื้อง ยิ่งได้ยินเสียงครางและเสียงร้องเรียกชื่อตัวเองแบบนี้แล้ว คำตอบเดียวที่ผุดขึ้นมาก็ไม่คล้ายจะหลุดจากความเป็นไปได้มากนัก แม้จะพยายามยกเหตุผลอื่นๆ ขึ้นมาหักล้าง แต่ในเวลานี้นับดาวคิดไม่ได้เลยสักข้อ

หัวใจของเธอเต้นระรัวชนิดที่ว่าไม่ต้องวางมือไว้เหนืออกก็ยังรู้สึกได้ สมอของเธออื้ออึงไปชั่วขณะ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีสั่งให้เธอรีบถอยออกไปจากหน้าประตูห้องนี้ แต่ความอยากรู้อยากเห็นรวมถึงแรงปรารถนาที่ซุกซ่อนอยู่ในใจกลับผลักดันให้นับดาวทำเรื่องบ้าบิ่นที่สุดในชีวิต

มือเรียวยกขึ้นช้าๆ ก่อนจะวางลงที่ลูกบิดประตูห้อง และไม่รอช้าหรือลังเลแม้แต่น้อยที่จะลองบิดเพื่อเปิดมันออก

ทันทีที่ได้ยินเสียง ‘แกร๊ก!’ ยามลูกบิดประตูคลายออก มุมปากของนับดาวก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม จากนั้นเพียงพริบตาหญิงสาวก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นนิ่งเฉย พยายามทำตัวให้เป็นปกติที่สุด

จริงๆ แล้วเธอไม่ได้อยากรู้ว่าต้นตอของเสียงหอบครางนั้นมาจากอะไร หรืออยากไปดูหนังสดที่แสดงห้วงอารมณ์และการปลดปล่อยของหนุ่มเจ้าของห้อง ของแบบนั้นเธอเปิดอินเทอร์เน็ตศึกษาเขาก็ได้ แต่ที่เธอต้องการคือโอกาสต่างหาก

รู้ทั้งรู้ว่าสิ่งที่ทำเป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่ง แต่ชีวิตของเธอก็แค่ครั้งเดียว เธออยากลองเสี่ยงดูสักครั้งว่าผลของการทำเรื่องบ้าบิ่นเช่นนี้

จะเป็นอย่างไร โอกาสแบบนี้เชื่อว่าเจอได้ทุกวัน ถ้าใครจะตำหนิว่าเธอไร้ยางอายและทำตัวแย่งยิ่งกว่าใครๆ เรื่องนี้นับดาวก็จะน้อมรับไว้โดยไม่มีข้อแก้ตัว

เธอกลับล้มหายใจแล้วดันประตูให้เปิดออก พอที่จะแทรกร่างเล็กๆ ผ่านช่องประตูเข้าไปด้านใน

ทันทีที่เข้ามาในห้อง บรรยากาศรอบตัวคล้ายจะเปลี่ยนไปทันที ภายในห้องที่มีดิสโก้ อย่างน้อยเธอก็พอจะเห็นเงาร่างๆ ภายในห้องได้ เสียงครางห่มที่คิดว่าแผ่วเบากลับดังขึ้นชัดเจน รวมถึงเสียงเรียกชื่อเธอที่ดังเข้าไปเข้ามาจนพวงแก้มร้อนฉ่ำ รวาก็บ๊ายบายหนุ่มเจ้าของห้องกำลังกระซิบพริ้วเรียกชื่อเธออยู่ข้างไบฮู

ภาพตรงหน้าคือแผ่นหลังกว้าง พู่นแขนที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ เส้นผมดำขลับประปรายของชายหนุ่มเปียกชื้นด้วยเหงื่อ ไบฮูของเขามีหูฟังสวมอยู่ทั้งสองข้าง นี่อาจจะเป็นสาเหตุที่เขาไม่ได้ยินเสียงใดๆ หรือแม้แต่จะหันรู้สึกตัวเลยว่ามีใครบางคนบุกรุกเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของเขา

สายตาของเธอไล่สำรวจจากแผ่นหลังลงไปยังเอวสอบเข้ารูป ในขณะที่เขาเริ่มขยับตัวเปลี่ยนเป็นนั่งลงที่โซฟากลางห้องนั่งเล่น เธอถึงได้เห็นภาพแสนวิญญูจนกว่าเดิม แสงสลัวจากนอกห้องทำให้นับดาวเหมือนล่องลอยอยู่ในแดนโลกีย์ ฝ่ามือที่กำลังรูดแกนกายของตัวเองขึ้นลงเป็นจังหวะสอดประสานเข้ากับเสียงลมหายใจหนักๆ และเสียงครางห่มต่ำ ความเป็นชายที่ชูเชิดบ่งบอกความต้องการของตน ไม่มีอะไรชัดเจนมากกว่านี้อีก

นับดาวลอบกลืนน้ำลาย ขณะที่ร่างกายของเธอเกร็งไปสุดสัดส่วน สายตาไม่อาจเบนออกจากจุดนั้นได้ จุดไฟกัลสายตาพุ่งตรงไปที่อวัยวะเดียวที่ทำให้ชายหนุ่มทรمانที่สุด

“อะ...อะ...เดี๋ย...อ้อ!”

จังหวะนั้นที่เธอเห็นว่าร่างกายที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อกระดูกเกร็ง ขณะเดียวกันของเหลวขาวขุ่นก็ทะลักออกมาเประเป็นฝ่ามือของเขา บางส่วนของมันทะลักตกลงบนโต๊ะและพื้น

เธอรู้สึกล้าคอแห้งผาก หัวใจเต้นระรัว ยังไม่ทันที่เธอจะได้ขยับตัวหรือเอ่ยปากพูด ชายหนุ่มก็หันมาทางเธอ ใบหน้าชุ่มเหงื่อระงัดค้างริมฝีปากเผยอด้วยความตกใจ

“คุณ!”

ร่างสูงเปล่าเปลือยของชายหนุ่มรีบผุดลุกอย่างเร่งรีบ คำว่าผ่าเซ็ดตัวที่วางอยู่ไม่ไกลมาพันรอบเอว จากนั้นก็สอดหูฟังออก เขาขยับอีกเล็กน้อยเสียงเปิดสวิตช์ไฟก็ดังขึ้นพร้อมกับไฟในห้องสว่างขึ้นมา

ทันทีที่ทั่วทั้งห้องสว่างเพราะหลอดไฟเหนือศีรษะแล้ว นับดาวก็สังเกตเห็นเรือนร่างที่เปลือยของเขาได้ชัดเจนกว่าก่อนหน้านี้ หากไม่เห็นด้วยตาเปล่า เธอคงไม่รู้ว่าร่างกายที่ซ่อนอยู่ได้ชุดที่ชายหนุ่มใส่ประจำจะเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อสวยงามเช่นนี้ หน้าท้องของเขาเป็นลอนท่อนแขนเปี่ยมด้วยกล้ามเนื้อ เม็ดเหงื่อที่เกาะอยู่บนซิกซ์แพ็คและหน้าอกแน่นๆ คอๆ ไหลลงสู่จุดต่ำของร่างกาย และซึมหายไปหลังจากสัมผัสกับผ้าขนหนูสีดำที่ผูกอย่างเร่งรีบ

นับดาวเผลอดูเหลือบมองวีเซปที่น้ำลายตาไปสู่ห้วงความลับของชายหนุ่ม และทันทีที่ดวงตาของเธอเลื่อนต่ำตามลงไป จุดอ่อนไหวของเขาก็ก็นั่งอยู่ในสภาพพร้อมรบทั้งๆ ที่มันเพิ่งปลดปล่อยความอัดอั้นออกไปเมื่อไม่กี่วินาทีที่แล้วแท้ๆ

“คุณเข้ามาได้ไง!” หลังจากตั้งสติได้ สีหน้าของเขาก็เคร่งเครียดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เห็นท่าทางน่ากลัวของชายหนุ่มแล้วเธอก็ตกใจ เผลอก้าวถอยหลังไปเล็กน้อยพลาพพยายามอธิบายสถานการณ์ตรงหน้า

แน่ละ คุณก็รู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้เธอเป็นผู้ถูกรุกอย่างชัดเจน
“คือฉัน...”

คนตรงหน้ากอดอกยืนจังก้าอยู่ไม่ไกล นัยน์ตามกบิบบ้างเหม็ง
ตรงมาเบื้องหน้า ไม่มีแววลังเลแม้แต่น้อย

“เสื้อของฉันทก แล้วฉันก็เคยเรียกคุณนานแล้ว แต่ไม่มีใคร
ตอบ ฉันได้ยินเสียงแปลกๆ ก็นึกว่าคุณเป็นอะไร...” ครั้งแรกเป็นความ
จริง ส่วนครั้งหลังคือเรื่องโกหก แต่เพื่อยืนยันคำพูดตัวเอง เธอจึงรีบ
พูดต่ออีกว่า “ถ้าคุณไม่เชื่อ ลองเช็กที่ระเบียงก็ได้ค่ะ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยพลางเหลียวไปมองระเบียงห้องของ
ตัวเอง เสียงนุ่มทุ่มจริงจังของเขาเรียดักเธอไว้

“คุณรอก่อน”

เธอพยักหน้ารัวๆ ก่อนมองเขาเดินไปที่ระเบียง ไม่นานชุดชั้นใน
ทรงประหลาดตาสี่มุมพุงก็อยู่ในมือของเขา

“นั่นแหละค่ะของที่ว่า ฉันไม่ได้ตั้งใจเข้ามาซัดจังหวะคุณนะค่ะ”

ยิ่งพูดภาพก่อนหน้านี้อีกยิ่งไหลทะลักเข้ามาในหัว เธอเผลอปาก
ก่อนจะกลืนใจถามไป

“ที่คุณพูดชื่อเดียร์เมื่อ...”

“คุณคงไม่บอกคุณเดียร์ใช่ไหม”

ก่อนที่นับดาวจะได้พูดจบประโยค เขากลับถามขึ้นพร้อมกัน
ทำให้ต่างฝ่ายต่างชะงัก

นับดาวมองคนตรงหน้าด้วยความสับสนเล็กน้อย แต่แล้วเธอก็
เข้าใจบางอย่างขึ้นมาได้ ถึงอย่างนั้นก็อดถามไม่ได้เพื่อความมั่นใจ

“คุณจำฉันได้ใช่ไหมค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า นัยน์ตาสีดำกวาดมองเธอทั่วร่างหนึ่งครั้ง
ก่อนจะพูดต่อ “คุณอยู่ห้องข้างบน แล้วก็เป็นลูกค้าที่ร้านบ่อยๆ”

คำอธิบายทำให้ นับดาวยิ้มจางๆ เธอกลืนน้ำลายเล็กน้อย หวัง

ให้ลำคอที่แข็งเกร็งรู้สึกชุ่มชื้นขึ้นบ้าง

“ส่วนเดียร์ที่คุณหมายถึงคือคุณเดียร์ที่มาพบฉันบ่อยๆ ใช่ไหมคะ” วินาทีนั้นเธอพยายามอย่างยิ่งที่จะค้นหาบางอย่างในสายตาของเขา นอกจากแววตาที่ไหววูบของชายหนุ่ม เธอก็เห็นท่าทางกระสับกระส่ายจากเขาเช่นเดียวกัน

เดียร์ที่เขาหมายถึงไม่ใช่เธอ...แต่เป็นอีกคน

เขารู้ว่าเธออาศัยอยู่ห้องพักรับรองบนเขา รู้ว่าเธอคือลูกค้าที่มักไปซื้อเครื่องดื่มร้านเขาบ่อยๆ รู้ว่าเธอมักจะไปอยู่ที่นั่นกับใครอีกคนที่ชื่อเดียร์ แต่ทั้งหมดนี้มีอยู่อย่างเดียวที่เขาไม่รู้...

นับดาวพยายามยิ้มอย่างไม่ถือสา ไม่ใช่เพราะไม่ถือสาคนตรงหน้า แต่เป็นการบอกตัวเองเท่านั้น

“ครับ”

เมื่อเขายอมรับ เธอจึงพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ ก่อนที่จะขอโทษเขา แล้วจบเรื่องทั้งหมดนี้ วินาทีเดียวกันนั่นเอง นับดาวเกิดเปลี่ยนใจขึ้นมากะทันหัน

“ฉันจะไม่บอกคุณเดียร์แน่นอนค่ะว่าคุณทำอะไรหรือจินตนาการถึงเธอตอนที่กำลังทำอะไร แต่ฉันมีข้อแลกเปลี่ยนอยากจะเสนอคุณค่ะ รับรองว่าคุณเดียร์จะไม่รู้เรื่องนี้จากปากฉันเลย”

พอได้ยินเธอพูดขึ้นมาแบบนี้ใบหน้าของชายหนุ่มก็เคร่งเครียดขึ้น สีหน้าหะม่นของเขาทำให้เธออารมณ์ดีขึ้นมา รวากับเธอกำลังได้เปรียบ ถ้าความลับสำคัญของเขาไว้ในมือ

“คุณต้องการอะไร”

น้ำเสียงของเขาไม่ได้ยินดีอย่างที่เธอรู้สึก แต่ก็ยังแสร้งทำเป็นไม่รู้ว่าเขา กำลังหลุดหัวใจแค่ไหน

“เรามาเป็นเช็ทซ์เฟรนด์กันไหมคะ”

กลิ่นหอมหวานเจือด้วยกลิ่นชมเข้มของกาแฟลอยเตะจมูก นับดาวอดไม่ได้ที่จะสูดกลิ่นหอมๆ ของมันเข้าปอดลึกๆ เปลี่ยนตาที่ปิดสนิทค่อยๆ กะพริบถี่ขึ้นเรื่อยๆ เพื่อปรับม่านตาให้ชินกับแสงแดด ยามเช้าที่ลอดผ่านม่านเข้ามา พอสติเริ่มชัดเจนขึ้น เธอก็ตื่นเต็มตา แล้วลุกขึ้นนั่งบนเตียงพลางมองไปรอบตัว

ดูเหมือนเธอจะสลบไปเอง คอมพิวเตอร์ที่ยังคงเปิดค้างไว้เป็นหลักฐานชั้นดีว่าเมื่อคืนเธอเผลอหลับยาวอีกแล้ว

“ห่านกที่มันไม่มีอยู่จริงสินะ”

นับดาวบนฟืมพำกอนหยิบโทรศัพท์มือถือที่อยู่ไม่ไกลมากขึ้นมา นิ้วเรียวยาวไล่เปิดเช็กข้อความในแอปพลิเคชันสตอรี่ดีท เลื่อนอ่านข้อความในช่องแชตซ้ำๆ พอเห็นข้อความจากบรรณาธิการประจำตัว เธอก็ยิ้มขึ้นมา ทว่ารอยยิ้มกลับไม่ไปถึงดวงตา

นับดาวบิดขี้เกียจก่อนจะก้าวลงจากเตียง เดินเข้าห้องน้ำ ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมส่องกระจกเช็กใบหน้าของตัวเอง

ดูเหมือนได้ตาจะคล้ำขึ้นนิดหน่อย

พอสังเกตใบหน้าตัวเองวนไปมาครบสามรอบแล้ว เธอก็ไหวไหล่ อย่างไม่มีอะไร พลังถอดเสื้อผ่าปล่อยให้ร่างกายเปลือยเปล่าสัมผัสกับ

ความสดชื่นของน้ำเย็นๆ เพื่อต้อนรับวันใหม่

หลังจากแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว สิ่งแรกที่ต้องทำทุกเช้าคือดื่มกาแฟ เมื่อนึกถึงกลิ่นหอมหวานเข้มข้นของมันแล้ว รอยยิ้มก็ผุดขึ้นมาบนใบหน้าหญิงสาว เธอเดินไปที่เคาน์เตอร์เล็กในครัว ยกถาดกระดาษที่บรรจุเมล็ดกาแฟคั่วที่เพิ่งได้มาสดกลิ่นหอมของมัน สมองพลันนึกถึงแผ่นหลังของชายหนุ่มคนหนึ่ง

น่าเสียดายที่ห้องพักของเธอไม่มีอุปกรณ์พร้อมสำหรับการชงกาแฟแบบเมล็ด นับดาวจึงตั้งใจวางถาดกาแฟลง หันไปหยิบกุญแจห้องกับโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแทน

ในเมื่อทำกาแฟดื่มเองไม่ได้ เธอก็ต้องไปที่ที่ตอบสนองความต้องการของเธอได้ และครั้งนี้ก็ไม่ใช่ที่ร้านกาแฟได้ติดด้วย

พอคิดได้ว่าหลายวันมานี้ชายหนุ่มคนนั้นมีปฏิริยาต่อเธออย่างไร รอยยิ้มมุมปากของเธอก็หดหายกลับขึ้น ความลับที่เป็นข้อตกลงระหว่างเธอกับเขา ถึงแม้คนที่ยื่นข้อเสนออย่างหน้าไม่อายจะเป็นเธอก็ตาม ทว่าตราบดีที่มันพอจะมีอำนาจเหนืออีกฝ่ายได้ ทำไมเธอจะไม่ใช้ล่ะ

ชัยชนะเล็กๆ ทำให้เธออารมณ์ดี สัมผัสเรื่องซนมันไปได้ชั่วขณะ ยามจินตนาการถึงคำตอบและข้อเรียกร้องจากชายหนุ่มแล้วเธอก็ยินดีทำตามอย่างว่าง่าย

นับดาวหันไปคว้าซองเอกสารสำคัญอีกอย่างแล้วเดินออกจากห้อง ล็อกประตูให้เรียบร้อย เดินลงบันไดหลักซึ่งเป็นทางขึ้นลงทางเดียวของอาคารแห่งนี้ แต่แทนที่จะลงไปยังชั้นล่าง เธอกลับเดินตรงไปยังทางเดินชั้นสองและหยุดลงหน้าห้องหนึ่ง เคาะประตูอยู่สองสามที ไม่นานนักประตูตรงหน้าก็เปิดออก เห็นสีหน้าตั้งรับไม่ทันของชายหนุ่มแล้วนับดาวก็อารมณ์ดีกว่าเดิม

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

ไม่ต้องรอให้เจ้าของห้องเชื้อเชิญ นั้บดาวก็เข้ามาในห้องของเขา
รูกำลังพื้นที่ส่วนตัวของเขาารวกับตนเป็นเจ้าของ

“ฉันคงไม่มารบกวนเวลานอนของคุณใช่ไหมคะ” เธอหันไปถาม
เสียงใส แม้จะรู้ดีแก่ใจว่าเวลานี้เขาต้องตื่นนอนเตรียมพร้อมต้อนรับ
วันใหม่แล้ว มีแต่เธอที่นั่นแหละที่เข้านอนหรือตื่นเช้าไม่เป็นเวลา

“มาทำไมครับ”

น้ำเสียงของเขาคล้ายจะไม่พอใจ แต่ชายหนุ่มตรงหน้าก็เป็น
คนสุภาพมากพอ ถึงแม้เขาจะไม่ยินยอม แต่ก็ไม่เคยปฏิเสธหรือพูดจา
โหดร้ายออกมา คิดได้ดังนี้แล้วนั้บดาวก็ยังรู้สึกกังวลตัวเองร้ายกาจจริงๆ

“มาขอกาแฟอร่อยๆ ดื่มสักแก้วก่อนทำงานค่ะ”

ว่าแล้วก็ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาในห้องรับแขกของเขา ตัวเดียวกัน
กับที่เขาเคยเสร็จกิจส่วนตัว ก่อนหันไปยิ้มหวานทำตาปริบๆ ชายหนุ่ม
เจ้าของห้องมีท่าทีที่อดขัดใจเล็กน้อย แต่สุดท้ายเขาก็เดินเข้าไปในครัว
เตรียมทำกาแฟให้ตามคำขอ

เสียงบดเมล็ดกาแฟและเสียงเครื่องชงแบบหยดที่กำลังเซตตัว
ทำให้เธอหันไปมองตามแผ่นหลังของชายหนุ่มอย่างไม่ละสายตา ร่าง
สูงโปร่งอยู่ในชุดลำลองสบายๆ สีขาวพอดีตัวและกางเกงขาสั้นสีครีม
ที่เข้ากับเสื้อของเขา เรือนผมสีดำประำถูกมัดเอาไว้ไม่ให้เกะกะ
ใบหน้า

มือไม้ของเขาคล่องแคล่วสมกับที่เป็นบาร์ิสตามืออาชีพ ไม่นาน
เขาก็หมุนตัวกลับมาพร้อมกับกาแฟในมือสองถ้วย แต่พอเห็นสายตา
ที่เธอจ้องมองอย่างเปิดเผยเช่นนี้เขาก็ชะงักไปเล็กน้อย พลางปรับ
สีหน้าตนให้เป็นปกติแล้วเดินตรงมาที่เธอ

ชายหนุ่มเจ้าของห้องนั่งลงที่โซฟาเล็กใกล้ๆ เขาวางถ้วยกาแฟ
ลงตรงหน้าอย่างเบามือ ไอร์รอนสีชาวลอยอยู่เหนือถ้วย กลิ่นหอมอ่อนๆ
ของมันทำให้เธอผ่อนคลาย นั้บดาวไม่ได้โน้มตัวไปหยิบถ้วยกาแฟใน

ทันที เธอทิ้งช่วงสักพัก รอให้กาแฟเย็นตัวอีกสักนิดจึงค่อยๆ เอื้อมมือไปยกถ้วยกาแฟขึ้นมา ระหว่างนั้นก็วางของเอกสารที่ถือติดมือมาด้วย เป็นการแลกเปลี่ยน

“รับไปอ่านสิคะ”

เธอดันของเอกสารไปตรงหน้าเขาพลางจิบกาแฟ ละมើยรับรสชาติขมๆ ที่แฝงไปด้วยความหอมหวาน

ผู้ชายตรงหน้าเธอมองถ้วยกาแฟลงก่อนจะหยิบของเอกสารขึ้นมาเปิดอ่าน พอเห็นรายละเอียดด้านใน นัยน์ตาของเขาก็สั่นไหวเล็กน้อย เธอไม่รู้ว่าความหวั่นไหวที่เกิดขึ้นนั้นมาจากความรู้สึกอย่างไร แต่เธอรู้ว่าภายใต้ใบหน้านิ่งขรึมและไม่แยแสใครเหล่านั้นไม่ได้เป็นอย่างที่แสดงออกหมดเสียทีเดียว

“ผลตรวจสุขภาพของฉันค่ะ รับรองว่าเป็นจริงทุกประการ อ้อ แล้วก็ผลตรวจของคุณด้วยนะคะ อยู่ข้างหลังเลย” นับดีดาวพูดไปพลางจิบกาแฟไปอย่างอารมณ์ดี มองเขาที่กวาดตาอ่านเอกสารตรงหน้าด้วยท่าทางสบายๆ

“ส่วนเอกสารชุดสุดท้ายคือสัญญาข้อตกลงของเราตามที่คุณต้องการค่ะ”

พูดถึงตรงนั้นหญิงสาวก็อดนึกย้อนไปยังเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ไม่ได้ ตั้งแต่ที่เธอเคยขอแลกเปลี่ยนออกไป สีหน้าของชายหนุ่มในเวลานั้นไม่ใช่แค่ตึงเครียดธรรมดา แต่มันซุกซ่อนด้วยอะไรบางอย่างที่เธอไม่เข้าใจ

นับดีดาวเกือบคิดว่าเขาจะตรงเข้ามาหักคอเธอเสียแล้ว แต่จู่ๆ เขาก็ถามเสียงต่ำ

“คุณคิดว่าเรื่องพวกนี้มันตลกนักหรือ”

แน่นอนว่าไม่ เธอจริงจังสุดๆ ไปเลยต่างหาก ถ้าไม่จริงจังเธอคงไม่เอ่ยปากออกไปอย่างนั้นหรอก นับดีดาวยิ้มขึ้นมาเล็กน้อยพร้อม

กับตอบเขาอย่างใจเย็น แม้ว่าเธอจะรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาแล้วก็ตามที่

‘แน่นอนสิคะ จริงๆ แล้วฉันกับคุณก็เห็นหน้าเห็นตากันมาตั้งหลายปี คุณก็รู้ว่าคุณคงไม่มีแฟน ไม่อย่างนั้น...’ เธอปรายตามองจุดกลางลำตัวเขาเล็กน้อยก่อนจะหันมาพูดต่อ ‘ข้อเสนอนี้ ถ้าฉันไม่จริงจัง คงไม่พูดออกมาแน่ๆ แต่คุณวางใจได้เลยค่ะ ฉันไม่ได้อยากจะจับหรือจับคุณอะไรเพื่อกันนั้นหรอกนะคะ’

พูดจบนับดาวก็หัวเราะ ‘ไม่รู้ว่าความคิดแบบนี้มันจะดูนิยายไปหรือเปล่า แต่เธอไม่ได้คิดจะใช้เรื่องแบบนี้มาจับเขาหรือเป็นแผนการเพื่อกุมหัวใจเขาเสียหน่อย

เธอมีเหตุผลที่มากกว่านั้นอีก

‘แล้วคุณต้องการอะไร ในเมื่อคุณกันจะได้ได้ว่าผมมีความรู้สึกพิเศษให้คนอื่น’

เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่แพ้สายตาที่มุ่งมั่นของเขา เห็นอย่างนี้แล้วนับดาวก็พลันรู้สึกอึดอัดใจขึ้นมา ไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้ยินคำพูดเพ้อๆ นี้อีก แต่วินาทีต่อมาเธอก็ปิดเรื่องกวนใจเหล่านั้นทิ้งไป

ความต้องการของเธอไม่ใช่หัวใจของเขา แต่เป็น ‘ร่างกายของเขา’ ต่างหาก

‘ฉันอยากได้คุณค่ะ’

คำพูดตรงไปตรงมาของเธอทำให้ชายหนุ่มนิ่งงัน สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปอย่างหลากหลาย

นับดาวเข้าใจเขาอย่างมาก เพราะถ้ามีใครที่เินไม่รู้มาพูดแบบนี้ เธอคงโทรศัพท์แจ้งความไปแล้ว

‘คุณบ้าไปแล้ว’ เขาพึมพำแล้วมองเธอด้วยแววตาแปลกใจ ‘รู้ตัวหรือเปล่าว่าคุณกำลังทำอะไร’

‘ฉันไม่อยากจะตอบเป็นครั้งที่สองหรอกนะคะ เอาเป็นง่ายๆ เลยก็คือ ฉันอยากได้ร่างกายของคุณค่ะ อืม...จะว่ายังไงดี คิดแบบแถม

ของธุรกิจดีไหมคะ ฉันอยากได้คุณ อยากมีอะไรกับคุณ ใ้ๆ อย่าเพิ่ง
ทำหน้าแบบนั้นสิคะ เห็นแบบนี้ฉันก็ไม่ใช่ประเภทมัวไปเรื่อยหรอกนะ
คะ’ สีหน้าเขาเปลี่ยนเป็นดำทะมึนไม่ต่างจากมีเมฆฝนตั้งเค้าทันทีที่
เธอพูด

‘ฉันยินดีไปตรวจร่างกายยืนยันเลยคะ แหม่อนว่ามันไม่ใช่เพราะ
ความต้องการของร่างกายอย่างเดียวหรอกนะคะ คุณถือว่าเป็นแรงบันดาลใจที่ฉันตามหาเลย เพราะฉะนั้นจะให้ยึดทฤษฎีขอมองอย่าง
เดียวก็เสียตายเกินไปจริงๆ ค่ะ’

นับดาวรู้ว่าตอนนี้เขากำลังสับสน ตามความคิดของเธอไม่ทัน
ดังนั้นจึงให้เวลาเขาได้ทบทวนก่อน

‘เอาเป็นว่าฉันจะให้เวลาคุณตัดสินใจก่อนดีกว่า ถ้าคุณไม่เข้าใจ
ตรงไหน ลองไปเชิร์ชในอินเทอร์เน็ตว่า Miss Caffeine ละกันนะคะ เมื่อ
จะเข้าใจอะไรมากขึ้น’

นับดาวเดินเข้าไปใกล้ชายหนุ่ม ก่อนจะถือวิสาสะคว้าชุดชั้นใน
ตัวจิ๋วมาจากมือเขา แล้วหมุนตัวเตรียมออกจากห้อง แต่ก่อนจะเปิด
ประตูออกไป เธอก็หันมาส่งยิ้มหวานพร้อมขู่ว่าบางอย่างในมือชั้น
มา และทิ้งระเบิดลูกใหญ่เอาไว้อีกครั้ง

‘ฉันลืมบอกคุณไปเรื่องนึงคะ เพราะฉันกลัวว่าคุณจะเป็นอะไร
ไปหรือถูกใครทำร้าย เลยเผลอบันทีที่วิดีโอเอาไว้ ยังไงคุณก็คิดถึง
ข้อเสนอของฉันดีๆ นะคะ’ พูดจบก็รีบเผ่นออกไปทันที

ซึ่งความจริงนับดาวโกหก เธอไม่มีคลิปวิดีโออะไรทั้งนั้น ใน
สถานการณ์ตึงเครียดแบบนั้น เขาต้องไม่ทันเห็นแน่ๆ ว่าเธอไม่ได้
ถือโทรศัพท์มือถือเลยด้วยซ้ำ แต่เพื่อเป็นหลักประกันว่าเธอมีอำนาจ
ต่อรอง มุกแหยๆ แบบนี้เธอชอบหยิบยืมมาใช้ก่อนก็แล้วกัน

แต่ที่นับดาวประหลาดใจไม่แพ้กันก็คือ ในเช้าตรู่วันถัดมา
ชายหนุ่มก็มาหาเธอถึงที่ เธอเชื่อว่าเขาคงไปค้นหามาแล้วว่า ‘Miss

Caffeine' ที่เธอพูดหมายถึงอะไร

หญิงสาวเชิญเขาเข้ามาในห้องพร้อมกับหยิบแท็บเล็ตเครื่องใหญ่ขนาดพกพานั่งทำงานต่อด้วย พอชายหนุ่มเห็นสิ่งที่เธอทำก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะปัดเปิดบทสนทนา

‘ผมลองไปคิดเรื่องข้อเสนอของคุณมาแล้วครับ’

เธอพยักหน้าโดยไม่มองเขา เอาแต่ใช้ปากกาอิเล็กทรอนิกส์ตัดเส้นงานตรงหน้าต่อพลางพูดคร่าวๆ

‘ฉันต้องรีบปิดงาน หวังว่าคุณคงไม่ถือสาใช่ไหมคะ’

ตอนนี้นางล้างมือเธอหมดแล้ว ดังนั้นเธอต้องขออนุญาตทำงานไปคุยไปแบบนี้

‘ครับ’

‘คุณคงเข้าใจแล้วสินะคะว่าข้อเสนอของฉันหมายความว่าอย่างไร’

เมื่ออีกฝ่ายไม่เอ่ยปาก เธอจึงพูดต่อเพื่อไม่ให้เสียเวลา

‘เรามาเป็นเช็ทซ์เฟรนด์กัน ความสัมพันธ์ของพวกเราคือคู่สัญญา ฉันคิดว่าระยะเวลาของพวกเราคงไม่นานหรอกค่ะ อย่างมากก็แค่หนึ่งปี แต่ระหว่างนี้ถ้าคุณมีแผนขึ้นมา อยากจะหยุดสัญญาของเรา ฉันก็ยินดีนะคะ ถ้าคุณกลัวเรื่องความไม่สะอาด เราก็ไปตรวจกันค่ะ ฉันเองก็อยากแน่ใจเหมือนกันว่าคุณน่าจะเชื่อได้’

‘คุณพูดเหมือนเป็นเรื่องง่ายๆ ดีนะครับ’

เธอเยหน้าขึ้นมามองเขาแวบหนึ่งก่อนจะก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

‘ฉันมีเสรีภาพทางร่างกายของตัวเองนะคะ ในเมื่อฉันถูกใจคุณ ฉันอยากได้ ฉันก็แค่เสนอ ติดอย่างเดียวที่ฉันเป็นคนเอาแต่ใจค่ะ ดังนั้นเพื่อให้คุณยินยอมมันก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนบ้าง อ๊ะ! แต่เรื่องเมื่อวานมันเป็นเรื่องบังเอิญนะคะ ฉันคงไม่มีปัญญาไปรู้หรือว่าคุณ

จะมีเวลาหรือตั้งใจ ‘ทำ’ ตอนไหน’

เห็นเธอพูดจาตรงๆ ไม่มีที่ท่าเคอะเขิน ชายหนุ่มตรงหน้าก็ถอนหายใจ

‘คุณแน่ใจแล้วใช่ไหมครับที่ตกลงกับผมแบบนี้’

‘แน่ใจค่ะ ร้อยเปอร์เซ็นต์’

นับดาวหยุดมือที่กำลัง่วนกับงานพลางวางแท็บเล็ตลงบนโต๊ะกลางระหว่างเขากับเธอ ภาพบนหน้าจอช่วงชางวอนให้อารมณ์ในห้องตอนนี้เปลี่ยนเป็นกลิ่นอายรัฐจวนขึ้นมาแปลกๆ

ภาพประกอบการ์ตูนซึ่งเป็นร่างกายเปลือยของหญิงสาวที่กำลังหลับตาพริ้มปนเสียวชาน หน้าอกทั้งสองข้างกำลังถูกบีบคลึง ขณะเดียวกันที่หน้าท้องเธอก็มีแท่งเนื้อที่ถูกวางเป็นโครงเปล่าๆ ระบายทับด้วยพื้นสีขาว ถึงจะไม่ได้วาดลงรายละเอียดภาพให้สมบูรณ์แบบ แต่ทันทีที่เห็น ชายหนุ่มก็รู้วามันคืออะไร

นับดาวเห็นว่าเขาเหลือบตามองผลงานของเธอเล็กน้อย ก่อนจะเลื่อนสายตามาประสานเข้ากับดวงตาของเธอ

‘ผลงานเรื่องล่าสุดนี้จะค่ะ เข้าไปคอมเมนต์ได้นะคะ’

‘คาดไม่ถึงเหมือนกันนะครับว่าคุณจะเป็นเจ้าของผลงาน Miss Caffeine ทั้งหมด’

นับดาวยิ้มรับพลางถามต่ออย่างที่เล่นที่จริง

‘รับไม่ได้หรอกค่ะ’

‘เปล่าครับ แค่แปลกใจนิดหน่อย ดูเหมือนว่าคุณจะมีแฟนคลับเยอะเลยนะครับ ทั้งผู้ชาย ทั้งผู้หญิง’

นับดาวหัวเราะก่อนคลี่ยิ้มอย่างยินดี น้อยนักที่จะมีคนพูดจา นำฟังเรื่องงานของเธอ การเป็นนักเขียน นักวาดงานอีโรติกคือสิ่งที่เธอชอบ เธอมีผลงานนิยายตีพิมพ์ออกมาหลายเรื่อง ไม่นับงานการ์ตูนเรตอาร์ททางออนไลน์อีก

‘ถ้าคุณอยากอ่านก็มาบอกฉันได้ละ หนังสืออภิธานการของนักเขียนนักวาดฉันมีเยอะ’ นับดาวบอกเขาอย่างใจกว้าง ‘ฉันให้ฟรี แถมลายเซ็นได้เลยนะละ บางเล่มคุณหาซื้อไม่ได้แล้วนะ’

ใบหน้าของชายหนุ่มปรากฏรอยยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย ก่อนที่เขาจะดึงเธอกลับเข้าประเด็นหลักในวันนี้

‘ไว้ผมจะอุดหนุนแทนละกันครับ ส่วนเรื่องข้อเสนอละ คุณ ผมงดตกลง’

ทันทีที่นับดาวได้ยินเขาเอ่ยปากตกลง หัวใจของเธอก็เต้นรัวขึ้นมา ความปิติยินดีที่ซ่อนอยู่สุดลึกผุดขึ้นมากลางอก แม้แต่ดวงตาของเธอในตอนนั้นก็คงเป็นประกายแล้ว

‘แต่ผมมีเงื่อนไขเพิ่มเติมแค่ข้อเดียว ถ้าคุณโอเค ผมงก็โอเค’

‘พูดมาเลยละ’

‘ข้อแรก ผมงกับคุณต้องไปตรวจร่างกายอย่างละเอียด ทั้งนี้เพื่อความสบายใจของทั้งสองฝ่าย หวังว่าคุณจะไม่ถือสา’

ใจจริงเธอก็อยากทำแบบนั้นอยู่แล้ว ดังนั้นข้อตกลงข้อแรกถือว่าไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอเลย

‘ข้อสอง ผมงคิดว่าพวกเราต้องป้องกันอย่างจริงจัง ระหว่างที่เราเป็นคู่สัญญา ผมงจะไม่ไปยุ่งกับใครและคุณก็เช่นกัน’

แน่นอนว่าข้อนี้เธอก็เห็นด้วย เธอไม่ได้หวังจะจับเขามาเป็นคู่รัก ไม่ได้คิดจะสานสัมพันธ์กับเขาในฐานะอื่นที่มากกว่าคู่สัญญา อีกทั้งเธอก็ถือสาเรื่องความสะอาด ดังนั้นเธอจึงตอบตกลงอย่างเห็นด้วย

‘ข้อสาม ระยะเวลาข้อตกลงของพวกเราคือหนึ่งปี ทั้งผมงและคุณสามารถหยุดความสัมพันธ์นี้ได้ทันทีโดยความยินยอมพร้อมกันทั้งสองฝ่าย และผมงหวังว่าเรื่องเมื่อคืนจะไม่มีหลุดออกไปแม้แต่นิดเดียว’

ระยะเวลาไม่สั้นไม่ยาวเกินไป เมื่อเทียบกับสิ่งที่เธอจะได้รับแล้ว

นับดาวถือว่าคุ้มค่า ข้อตกลงนี้เธอก็ยังคงพยักหน้า

‘ข้อสุดท้าย...’ เขาเงยไปเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ ‘สามคืนต่อสัปดาห์ หนึ่งคืนไม่จำกัดรอบ’

นับดาวเลิกคิ้วพรางมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างละเอียดอีกครั้ง ตอนนี้เขานั่งอยู่ตรงหน้าเธอ แม้สีหน้าจะไม่แสดงอารมณ์ออกมาให้เห็น แต่เธอกลับสัมผัสได้ถึงประกายวาววับของกองไฟที่คุกรุ่นอยู่ในนั้น ริมฝีปากของเธอแห้งผากจนต้องเปลือยเม้มเข้าหากันเบาๆ ทว่าเธอก็รับสีหน้าตัวเองพร้อมเผยรอยยิ้มมุมปาก

‘หวังว่าคุณจะไม่ทำอะไรเกินตัวนะคะ’

อีกฝ่ายไม่ตอบ เพียงแค่ส่งเสียงหัวเราะในลำคอเบาๆ รวากับมั่นใจในคำพูดของตัวเองอย่างมาก

‘ในเมื่อเราตกลงกันแล้ว ไว้พรุ่งนี้เราค่อยไปโรงพยาบาลกันนะคะ’ เธอเอื้อมมือไปกดบันทึกงานก่อนจะเอนตัวพิงพนักโซฟา สายตาเหลือบมองนาฬิกาในห้องเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย

‘ไหนๆ คุณก็มาแล้ว... เดี๋ยวนี้รับอะไรดีคะ’

เธอมองชายหนุ่มจดปากกาเซ็นชื่อตัวเองลงไปพอดีกับที่กาแฟในถ้วยหมดลง รสชาติของความหอมหวานพลันฟุ้งกระจายอยู่ในปากและอกของเธอ

ลายเซ็นของเขาเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นเส้นตรง แสดงถึงนิสัยของคนที่มีสมดุลและความมั่นคงทางอารมณ์ นับดาวพินิจมันเล็กน้อยก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบสัญญาตรงหน้าขึ้นมาเซ็นชื่อในส่วนของตัวเองบ้าง

“จากนี้ฝ่ากตัวด้วยนะคะ”

“เช่นกันครับคุณนับดาว”

นับดาว...ส่วนใหญ่ใครต่อใครมักจะเรียกเธอแบบนี้ ตั้งแต่สมัย

เรียนมัธยมแล้วที่ไม่มีใครเรียกชื่อเล่นของเธอ คงเป็นเพราะเรื่องตลก
อย่างการที่ในห้องมีคนชื่อเล่นซ้ำกันหลายคน เพื่อไม่ให้สับสนว่าใคร
เป็นใคร การเรียกชื่อจริงก็เป็นการแก้ปัญหาค่ะ ซึ่งเธอเคยคิดว่าว่ามัน
ก็ดีกว่าไม่ต้องมาเรียกกันว่าเดียร์หนึ่ง เดียร์สอง เดียร์สาม...

แต่จู่ๆ วันหนึ่งเธอก็พลันอยากให้คนตรงหน้าเรียกชื่อเล่นของเธอ
แทน

“เรียกนับดาวอย่างเดียวก็น่าจะได้ค่ะ อย่าเติมคุณเลย ฉันไม่ชิน” เธอ
วางถ้วยกาแฟเปล่าลงบนโต๊ะ เรียวขางมกไขว้กันสบายๆ พลัง
สำรวจใบหน้าชายหนุ่มอย่างเปิดเผย

“แต่คุณอายุมากกว่าฉัน อยากจะให้ฉันปรับคำพูดใหม่ค่ะ อืม...
หรือว่าจะให้ฉันเรียกคุณว่าพี่ดี”

ดูเหมือนว่าคนตรงหน้าจะรู้ว่าเธอตั้งใจเข้าหาแน่ เขามองเธอ
เล็กน้อยก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ทำทางคุณจะสนุกไม่น้อยนะ”

“ไม่คิดว่าจะหว่งเราต้องทำตัวให้สนิทกันหน่อยเหวอคะ พี่
เมธ”

2

ชาว์มมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงมุมหนึ่งของร้านด้วยความรู้สึกหลากหลาย เธอมักจะนั่งอยู่ที่ตรงนั้นข้างหน้าต่าง สายตาเหม่อมองออกไปข้างนอก บางครั้งหญิงสาวจะหยิบหนังสือออกมาอ่านฆ่าเวลา ดวงหน้าของเธออ่อนหวาน นัยน์ตากระจ่างใสราวกับลูกกวาดเกิดใหม่ เรือนผมสีดำขลับทั้งตัวประปราย เธอมักจะเกี้ยวปอยผมตัดหุ้มนุ่มปากประดับรอยยิ้มน้อยๆ อยู่เสมอ คิ้วโก่งขมวดเข้าหากันเวลาเจอเนื้อหาเข้าใจยาก หรือบางครั้งขอบตาของเธอจะแดงเรื่อเพราะเจอฉากสะเทือนใจในหนังสือ

แสงแดดอ่อนๆ สาดผ่านกระจกเข้ามากระทบร่างบอบบางของเธอ ทำให้รอบตัวเธอราวกับมีออร่าเปล่งประกาย หัวใจของเขาพลันเต้นผุดจิ้งหะวะไปเล็กน้อยยามเห็นภาพนี้ เพราะมันซ้อนทับภาพของคนในความทรงจำเมื่อนานมาแล้ว แต่ขณะที่กำลังมองหญิงสาวทัศนียภาพของเขาก็เปลี่ยนไป มือเรียวของใครบางคนโบกผ่านหน้าเขาไปมาคล้ายจิ้งจอกบวมน

เมื่อเลื่อนสายตากลับมาที่เจ้าของมือข้างนี้ เขาก็พบกับหญิงสาวตรงหน้าต่างที่ต่างจากผู้หญิงอีกคนลิบลับ เรือนผมยาวสีน้ำตาลเข้มยุ่งเหยิง ดวงตาของเธอเป็นรูปอัลมอนต์ หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย ใบหน้า

ของหญิงสาวจึงเต็มไปด้วยเสน่ห์และความมั่นใจ จมูกเป็นสันชัด ปลายจมูกรูปหยดน้ำ ริมฝีปากอímเต็มด้วยลิปตักสีแดงก่ำไม่ต่างจาก ผลเชอร์รี่

พอมองเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่เขาก็ต้องชมวดคิ้ว หญิงสาวสวมชุด เดรสสายเดี่ยวสีขาว ตัดกับผิวสีน้ำผึ้งเนียนละเอียด ความยาวของมัน อยู่เหนือเข่าขึ้นมาเกือบศอก เวลานั้นยิ่งร้อนสูงขึ้นไปอีก

นับดาว...เธอมักเปล่งประกายด้วยความรู้สึกเฝ้ายวน เข้าถึงได้ ยาก ผิดกับท่าทางสบายๆ ที่มักแสดงออก บางครั้งเขาเดาใจคนตรง หน้าไม่ออก ไม่รู้ว่าคำพูดไหนของหญิงสาวเป็นเรื่องจริง เรื่องไหนเท็จ เพราะเธอมักจะทำเป็นที่เล่นที่จริงตลอดเวลา อย่างเช่นตอนนี้

“คุณจ้องเธอแบบนี้ ถ้ากินเข้าไปได้ฉันก็เชื่อนะคะ”

เสียงหวานเล็กของเธอหยอกเฝ้าเขา ขณะเดียวกันเธอก็นั่งลงที่ เก้าอี้สูงข้างเคาน์เตอร์ยาว ทำคอกลงบนโต๊ะพลาซาสั่งออร์เดอร์

“อืม...วันนี้ฉันขอเป็นน้ำผึ้งมะนาวอุ่นดีกว่าว่าจะขึ้นไปนอนต่อ อีกสักรอบ” ว่าแล้วหญิงสาวก็ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นประสานมือไว้เหนือศีรษะ หายฝ่ามือขึ้นด้านบน ก้มศีรษะ เอียงไปทางขวาที่ซ้ายที่ เพื่อคลายกล้ามเนื้อที่เมื่อยล้าจากการนั่งทำงานนานๆ การเคลื่อนไหว ที่เป็นธรรมชาติของคนตรงหน้าทำให้ชาวรัฐเผลอมองสำรวจอย่างไม่รู้ตัว

ร่างกายของเธอดูอ่อนพลิ้วตามการเคลื่อนไหว เรือนร่างที่เปี่ยมไปด้วยไฟโรโมนี่ไม่ใช่สิ่งดูแค่สายตาของเขา แต่รวมถึงสายตาของ ลูกค้าหนุ่มๆ ในร้านเช่นกัน

“ได้รู้?” เขากลับมาตั้งสติ ทวนถามคนตรงหน้าเสียงเรียบ ส่วนคนตอบก็ส่งเสียงรับรู้ในลำคอ ก่อนจะหันไปเหลือบมองโต๊ะที่อยู่ริมหน้าต่างครู่สั้นๆ แล้วหันมาสนใจแท็บเล็ตในมือตัวเองต่อ

“แต่ฉันต้องคุยงานกับคุณเดียร์ก่อนค่ะ วันนี้ตามกำหนดแล้ว”

เขาพยักหน้าคล้ายรับรู้ ขณะที่สองมือจวนอยู่กับการทำน้ำผึ้ง
มะนาวอุ่นให้หญิงสาวตามออร์เดอร์

“อยากจะดูสักหน่อยไหมคะ” เธอจ้องใจวางแท็บเล็ตลงตรงหน้า
และตั้งใจขยายภาพให้เด่นเต็มจอ “คุณเดียร์ก็โชคร้ายเหมือนกัน
นะคะที่ดันมาเป็นบรรณาธิการประจำตัวฉันได้ ก็มันคนละแนวกันเลย
นี่นา”

นับดาวพุดพลงยิ้มเพลงในลำคอ นัยน์ตาพราวระยับของเธอ
จ้องเขาราวกับมองเหยื่อขึ้นโต

“ถ้าเสร็จแล้วเอาไปเสิร์ฟให้หน่อยนะคะ ฉันอยากรีบคุ้ย
นอน” ว่าแล้วหญิงสาวก็เก็บของ ผุดลุกจากที่นั่ง ตรงไปยังโต๊ะที่
บรรณาธิการสาวนั่งอยู่

ชาร์รัฐได้แต่ส่ายศีรษะ คาดเดาในใจแล้วว่าผู้หญิงคนนี้คงคิด
แผนการกลั่นแกล้งเขาไว้อย่างแน่ๆ

“รอนานไหมคะคุณเดียร์” นับดาวส่งยิ้มหวานขณะนั่งลง
ตรงข้ามไปรยาหรือเดียร์ บรรณาธิการประจำตัว

เธอสำรวจคนตรงหน้าเล็กน้อย จากนั้นก็เริ่มเข้าใจบางอย่าง...
ไปรยาจัดเป็นไทป์ผู้หญิงที่ผู้ชายส่วนใหญ่นิยม สไตส์สาวตัวเล็ก ร่าง
เพรียวบาง ผิวขาวจัด ปากนิ่มงุ้มหน่อย น่ารักน่าเอ็นดู พวงแก้มเป็น
สีแดงระเรื่อ องค์ประกอบของหญิงสาวทำให้เธอเป็นตุ๊กตาแสนหวาน
ที่น่าโอบกอดอย่างทะนุถนอม

“ไม่นานค่ะคุณนับดาว ต้นฉบับรอบนี้มีติดขัดตรงไหนไหมคะ”
เสียงของอีกฝ่ายก็หวานใส หากเธอจินตนาการเป็นเสียงควางยามร่วม
รัก คงเป็นเสียงนุ่มๆ เล็กๆ อย่างแน่นอน

“รอบนี้ฉิวเฉียดไปนิดค่ะ” เธอยิ้มพลงหยิบแท็บเล็ตออกมา
เปิดผลงานคร่าวๆ ล่าสุดให้อีกฝ่ายดู ทันทีที่เปิดไฟล์ ใบหน้าของ

บรรณาธิการสาวก็พลันเปลี่ยนเป็นสีแดงปลั่ง ยิ่งเธอไล่เปิดไปเรื่อยๆ พร้อมอธิบายเนื้อเรื่องหลัก ใบหน้าของอีกฝ่ายก็ยิ่งแสดงความชัดเจน แม้แต่ใบหูและลำคอก็แดงจัด

“นิยายชุดนี้มีภาพประกอบมากกว่าชุดอื่น ต้นฉบับคุณเดียร์ตรวจได้ตามสบายเลยคะ เล่มต่อไปซีรีส์ขอเวลาอีกสามเดือนนะคะ”

“ได้คะคุณนับดาว ระหว่างนี้เดียร์จะขออนัดติดตามผลงานเรื่อยๆ ตามเดิมนะคะ”

นับดาวพยักหน้า ก่อนจะยิ้มมุมปากเมื่อปรายตาเห็นร่างสูงโปร่งของเจ้าของร้านเดินเข้ามาใกล้

ชายหนุ่มวางถ้วยน้ำอุ่นสีเหลืองอ่อนตรงหน้าเธอ เขาเอ่ยเบาๆ ด้วยเสียงนุ่มนวล

“น้ำผึ้งมะนาวอุ่นครับ”

เธอซ้อนตามองเขาเล็กน้อย

“คุณเดียร์อยากได้อะไรเพิ่มไหมคะ ไหนๆ ก็มาทั้งที่แล้ว นมอุ่นดีไหมคะ ร้านคุณเธอเขาทำ ‘นมสดอุ่น’ ได้เข้มข้นมากเลยนะคะ”

ระหว่างพูดเธอก็ตั้งใจเน้นเสียงบางจุดก่อนจะส่งยิ้มอย่างเป็นธรรมชาติ พร้อมสังเกตเห็นว่าชายหนุ่มกำมือแน่น ใบหน้าหล่อเหลาของเขาเกร็งเล็กน้อย ส่วนบรรณาธิการประจำตัวของเธอสั่งยิ้มพลางตอบโดยไม่รู้ถึงความนัยของประโยคก่อนหน้านี้เลย

“เดียร์สั่งชามะนาวเย็นมาแล้วคะ เอาไว้คราวหน้านะคะ”

“น้ำเสียดายจังเลย คุณเธอคะ ขอบคุณมากคะ” เธอหันไปกล่าวขอบคุณ ช่วงวินาทีนั้นเธอก็ประสานสายตาเข้ากับนัยน์ตาวาววับคาดโทษจากเขา แต่นับดาวทำเพียงไหวไหวไม่สนใจ

“ครับ”

“คุณเธอเขาเป็นเจ้าของร้านด้วยใช่ไหมคะ”

หลังจากที่ชายหนุ่มเดินไปแล้ว คนตรงหน้าเธอก็ถามเสียงเบา

จ้องมองแผ่นหลังหนุ่มเจ้าของร้านตาไม่กะพริบ

“ใช่ค่ะ”

นางสังหรณ์บางอย่างร้องเตือนขึ้นมา นับดาวรู้สึกว่าจะหากไม่ทำอะไรสักอย่าง แผนการที่เธอเตรียมไว้คงพังทลายไม่มีชิ้นดี

“คุณเดียร์สนใจคุณเม่อหรือคะ”

นับดาวมั่นใจว่าไปรายงานใจ แต่ถ้าวิเคราะห์จากนิสัยของอีกฝ่ายแล้ว บรรณาธิการสาวร่างเล็กคนนี้จะบอกปฏิเสธ ด้วยความคิดที่ว่า... ผู้หญิงไม่ควรออกตัวแรงว่าสนใจผู้ชายก่อน ถึงสนใจแค่ไหนก็ห้ามออกตัวแรง

“เปล่าค่ะ ตอนแรกเดียร์นึกว่าเขาเป็นบาร์ิสตาประจำร้านเฉยๆ”

‘โกหก’

เธอนึกในใจ มีข้อสังเกตหลายข้อที่ชี้ชัดว่าเขาเป็นเจ้าของร้าน เป็นไปได้ยากมากๆ ที่ไปรายงานใจ แต่อีกฝ่ายกลับทำเป็นเหมือนไม่ทันสังเกต

“ฉันส่งต้นฉบับเข้ามาให้คุณเดียร์พร้อมที่ซีดีถึงพี่ๆ แล้วนะคะ ส่วนวันนัดเข็มนาเป็นทุกพุธที่สองกับสิ้นเดือนแล้วกันค่ะ คุณเดียร์จะกลับเลยไหมคะ”

เธอรีบโต้บทพทลงถามความเห็นของบรรณาธิการสาวตรงหน้า เพราะอีกฝ่ายมีแท็บเล็ตเครื่องเล็ก รวมถึงหนังสือนิตยสารพกติดมาด้วย ดูแล้วเหมือนไม่ใช่แค่การเตรียมพร้อมออกมาพบนักเขียนอย่างเดียว

“เดียร์จะนั่งทำงานสักครู่ค่ะ ไหนๆ ก็ออกมาทั้งที จะได้ไม่เสียเวลา”

นับดาวพยักหน้าพาลางมองแดดที่ส่องเข้ามาในร้าน เธอทำหน้าที่เล็กน้อยก่อนจะเอ่ยความเห็นของตัวเองออกมาตรงๆ

“ตอนนี้ก็สายมากแล้ว แดดมันแรง เปลี่ยนไปนั่งหลบมุมดีกว่าค่ะ ไม่อย่างนั้นเสียสายตาแย่” เธอยิ้มมุมปากเมื่อเห็นอีกฝ่ายชะงักไป

เล็กน้อย

เขียนนิยายมาตั้งเยอะ วาดรูปมาตั้งเท่าไร ทำไมจะไม่มองไม่ออก ว่ามุมตกกระทบแสงแบบนี้มักดึงดูดสายตาได้ดี เหมือนกับการถ่ายภาพแบบนั้นแหละ นับประสาอะไรกับมุมที่แสงสร้างบรรยากาศออร่าของนางเอกนิยาย แถมโต๊ะนั่งตรงนี้ก็เป็นจุดนำสายตาจากเคาน์เตอร์หลักของร้าน

ฉลาดเลือกนี่สินี่...

นับดาวต้องเอ่ยชมในใจ จะว่าไปเธอถูกมารยาทของผู้หญิงไม่ได้เลย แต่พอนึกถึงประชากรชายที่คุณภาพคับแก้วอย่างชาวรัฐแล้ว เธอก็เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงส่วนใหญ่อยากเป็นเจ้าของเขาใจจะขาด

แต่นับดาวไม่อยากจะเสียเวลาเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ที่ต้องแย่งชิงแบบนั้น แค่ต้องการบางอย่างจากเขาเท่านั้น เธอรู้ดีว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับชาวรัฐไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความรัก และมันคงยากที่จะพัฒนาความสัมพันธ์เป็นคู่รักต่อไป แต่อย่างน้อยในความคิดของเธอ คนที่อยู่ข้างเขาในวันข้างหน้าต้องไม่ใช่คนแบบไปรยา จะเรียกว่าผีเห็นผีหรือเปล่านับดาวก็ไม่แน่ใจ ทว่าทันทีที่รู้ว่าชาวรัฐมีความรู้สึกพิเศษให้คนตรงหน้าถึงขนาดเอาไปเพื่อจนต้องปลดปล่อยตัวเอง นับดาวก็รู้สึกว่าจะมองคนตรงหน้าเปลี่ยนไป

อคติหรืออิจฉา...คำตอบข้อนี้เหมือนจะตอบง่าย แต่มันก็ยังยากอยู่ดี

เธออาจจะมัวคิดถึงมันมาจริงๆ ดังนั้นเมื่อเห็นท่าทีของอีกฝ่ายถึงได้รู้สึกต่อต้าน แต่อีกความรู้สึกก็แย้งขึ้นมาว่าเธออาจจะคิดลบไปเอง บรรณาธิการสาวของเธอคนนี้อาจจะใส่อะไรจริงๆ

‘จริงเธอ’

นั่นไง...ความคิดของเธอกำลังตีกันอีกแล้ว มันไม่ใช่ทั้งนางฟ้าดีและนางฟ้าเลว แต่เป็นเธอกับความอิจฉามากกว่า

ชั่วแวนหนึ่งนับดาวก็ตั้งคำถามกับตัวเอง อะไรกันนะที่ทำให้เธอ
อิจฉาผู้หญิงคนนี้

ความสุข? คงไม่ใช่ เพราะตอนนี้ นับดาวมั่นใจว่ารูปร่างหน้าตา
ของเธอมีสเน่ห์มากพอจะดึงดูดสายตาผู้ชาย

ความสามารถ? นี่ก็คงไม่ใช่ เพราะเธอมีความสามารถเฉพาะ
ตัวที่พึ่งพาตัวเองได้ อย่างน้อยเธอก็ไม่อดตาย

หรือเป็นเพราะชาว์รัฐ?

ข้อนี้ นับดาวยิ่งค้านว่าไม่ใช่ เธอไม่ได้พิศواسเขา ไม่ได้อยาก
จับจองเป็นเจ้าของชายหนุ่มจนตัวสั่น ที่เธอสนใจก็แค่ร่างกายของเขา
รอให้เธอได้เขาสมใจ วันหนึ่งจะปล่อยเขาทิ้งไปก็ไม่มีอะไรเสียหาย

ดังนั้นความรู้สึกอิจฉาหรือไม่ชอบใจนี่จะเป็นเพราะชาว์รัฐไม่ได้
อยู่แล้ว

นับดาวย้ำกับตัวเองในใจสักพักก่อนบอกลาหญิงสาวตรงหน้า
ซึ่งทำทางของไปรยาก็ดูอ่อนหวาน ไม่ต่างจากเดิมตรงไหน แต่เธอกลับ
ไม่ชอบใจอยู่ดี

ความหงุดหงิดที่ก่อขึ้นในใจทำให้นับดาวอยากหาสาเหตุ หรือ
ว่าญาติสาว¹ ของเธอกำลังจะมา แต่มันก็ไม่ใช่อีก...สุดท้ายหญิงสาวจึง
สลัดความรู้สึกขุ่นมัวนี้ออกจากสมอง พยายามไม่กลับไปสนใจมันอีก

เธอเดินไปที่เคาน์เตอร์ ใช้หลังมือเคาะเป็นสัญญาณให้ชายหนุ่ม
ก่อนจะหยิบเงินค่าเครื่องดื่มออกมาให้เขา

หลังจากจ่ายค่าเครื่องดื่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว แทนที่เธอจะเดินออก
จากร้านเพื่อขึ้นไปยังห้องพักที่อยู่ชั้นบนของอาคารเดียวกัน นับดาว
กลับเปลี่ยนใจมองไปรอบๆ ก่อนสังเกตว่าตอนนี้ภายในร้านเริ่มมีลูกค้า
ทยอยกันเข้ามาหนาตาแล้ว แต่ที่ร้ายกลับมีแค่ชายหนุ่มให้บริการอยู่

---

¹ ในที่นี้หมายถึงประจำเดือน

คนเดียว

“น้องพาร์ตใหม่คุณจะมาที่ไมงนะคะ”

ชาร์ลส์เลิควมองเธออย่างสงสัย เขาก็มองนาฬิกาข้อมือแล้ว

ตอบ

“เที่ยงครับ”

“อิม...ฉันขอสั่งออเดอร์ใหม่ เอากาแฟกับแพนเค้กน้ำผึ้ง
ละกันค่ะ” นับดาวลืมนึกแผนการเดิม ก่อนจะวางข้าวของลงบน
เคาน์เตอร์อีกครั้ง

“ไม่ใช่ว่าคุณจะไปนอนหรอ”

“ฉันเปลี่ยนใจแล้วค่ะ ถึงขึ้นไปตอนนี้ฉันก็ไม่หลับอยู่ดี”

เธอไหวไหวเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา แต่ชาร์ลส์กลับหยุดงานของ
ตน เขาทำมือกับเคาน์เตอร์อยู่อีกฝั่งพลาสมาอุ่นตัวมาใกล้ ถึงจะไม่ได้
ดูสนิทชิดเชื้อจนเกินไป แต่ก็มากพอที่เธอจะได้กลิ่นหอมสะอาดและ
กลิ่นกาแฟอันอบอุ่นจากตัวเขา

“คุณควรปรับนาฬิกาชีวิตของตัวเองหน่อยนะครับ แบบนี้
ร่างกายคุณจะไม่ไหวสักวัน”

น้ำเสียงของเขายังคงเรียบสงบเหมือนพูดถึงลมฟ้าอากาศ
นับดาวไม่สามารถจับอารมณ์ในน้ำเสียงเขาได้แม้แต่น้อย เธอเลยไม่รู้
จริงๆ ว่าประโยคนั้นเขาพูดด้วยอารมณ์ไหน

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำค่ะ”

เธอไม่อยากปฏิเสธให้เสียใจ เพราะเขาไม่ได้ก้าวท้าวจนเธอ
รู้สึกอึดอัด กลับกันการมีคนถามไถ่เช่นนี้ก็ทำให้รู้สึกสบายใจขึ้นมา
เหมือนกัน

“เดาว่าสมัยเรียนคุณต้องเป็นพวกเด็กเรียน เป็นหัวหน้าห้องหรือ
ประธานนักเรียนอะไรเทือกนี้หรือเปล่าคะ”

นับดาวรู้สึกอยากรู้เรื่องราวของเขาขึ้นมา อยากได้ยินจากปาก

เขาว่าชีวิตก่อนหน้านี้ของเขาเป็นอย่างไร

“อะไรที่ทำให้คุณคิดแบบนั้นครับ”

ชาร์รัฐหันมองเธอเล็กน้อยขณะที่สองมือเลื่อนไปยุ่งกับเครื่องทำกาแฟ

“ก็...” นับดาวยิ้มพลางกวาดตาขึ้นลงทั่วร่างชายหนุ่ม

“คุณเป็นคนมีระเบียบ คุณเป็นผู้นำ ใจเย็น อีกอย่างคุณดูรับมือกับสถานการณ์ได้ดี ฉันเลยคิดว่านิสัยแบบนี้ถ้าไม่ใช่เด็กเรียนก็ต้องเป็นหัวหน้าห้อง”

พอเธอพูดจบ ใบหน้าของชาร์รัฐค่อยๆ เผยรอยยิ้มอบอุ่น นัยน์ตาของเขาเป็นประกายพราวระยับจับตา แกว่งตาที่เขามองเธอเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นเล็กน้อย

“เป็นเพราะงานของคุณหรือเปล่าครับ คุณถึงสังเกตคนเก่ง” เขาวางถ้วยกาแฟลงบนเคาน์เตอร์แล้วเลื่อนให้เธอ

“อาจจะค่ะ ฉันชอบสังเกตคน บุคลิกของพวกเขาเป็นเอกลักษณ์ดี ฉันชอบจินตนาการดูว่าพวกเขาจะทำอะไร คิดอะไรอยู่”

“พวกเขเป็นหนึ่งในตัวละครในงานของคุณหรือเปล่าครับ”

“ก็ส่วนหนึ่งค่ะ อย่างเช่นผู้ชายที่นั่งอยู่โต๊ะเดียวด้านซ้ายของร้าน เห็นไหมคะ” เธอเหลือบมองไปทางเป้าหมาย ขณะเดียวกันชาร์รัฐก็เผลอมองตามโดยไม่รู้ตัว

“ครับ แล้วยังไงต่อ”

“ตั้งแต่เข้าร้านมา บนโต๊ะเขามีกาแฟถ้วยเดียว แต่มันไม่พร้อมลงเลย ตาเขามักมองที่ประตูร้าน แสดงว่าเขาอาจจะรอคอยใครอยู่ บางทีเขาอาจจะกำลังโดนล่อลวงให้มานัดเดท แต่อีกฝ่ายเขาไปแล้วถึงอย่างนั้นเขาก็อยากจะรออีกสักนิด อืม...สำหรับฉันเขาจะเป็นตัวละครชายเรียบๆ เนิร์ดๆ แต่ทุกข้อที่เด็ดเอาไว้”

“คุณก็แต่งเรื่องเก่งนะ”

“นั่นมันงานของฉันนี่คะ จริงๆ แล้วโลกนี้มันก็คือละคร ทุกคนก็เป็นตัวละครของฉันได้นั้นแหละคะ”

“แล้วคุณนับรวมผมด้วยไหม”

“เดาดูสิคะ” เธอไม่ตอบตรงๆ แต่ทิ้งให้เขาคิดเอาเอง

“หวังว่าเรื่องของพวกเราคงไม่ได้ไปอยู่ในงานของคุณหรอกนะคะครับ”

“คุณอยากเป็นพระเอกของฉันหรือเปล่าคะ”

นับดาวใช้ช้อนคนกาแฟ คอกข้างหนึ่งเท้าเคาน์เตอร์ เผยรอยยิ้มหวาน

“ขอเป็นแค่แรงบันดาลใจพอดีกว่าครับ”

“ถ้าอยากเป็นเมื่อไหร่ก็บอกนะคะ”

ชาว์รัฐยิ้มมุมปาก จากนั้นเขาก็กลับไปยุ่งอยู่กับงานของตัวเอง รออีกประมาณสิบถึงสิบห้านาที แพนเค้กร้อนหอมกรุ่นที่เสิร์ฟคู่กับเมเปิลไซรัปก็วางลงตรงหน้า นับดาวเอ่ยปากขอบคุณพลางหันไปมองนาฬิกาแขวนในร้าน

“ใกล้จะเที่ยงแล้วนะคะ น้องพาร์ตไทม์ของคุณยังไม่มาหรอกคะ”

“น่าจะใกล้แล้วละครับ ปกติน้องเขาก็มาตรงเวลา”

นับดาวไม่พูดอะไร เพียงพยักหน้ารับแล้วลงมือจัดการแพนเค้กแต่จู่ๆ เธอก็รู้สึกเหมือนกำลังถูกมอง จึงหันหน้ากลับไปมองมุมหนึ่งของร้าน ช่วงขณะนั้นถึงได้ประสานสายตาเข้ากับไปรยา อีกฝ่ายชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะส่งยิ้มเขินๆ มาให้ แล้วจึงก้มหน้าทำงานของตัวเองต่อ

เธอไม่รีบร้อน ค่อยๆ นั่งกินแพนเค้กช้าๆ จิบกาแฟทีละนิด จนเวลาล่วงเลยมาถึงเที่ยงครึ่งแล้วก็ยังไม่เห็นพนักงานพาร์ตไทม์ของชาว์รัฐเสียที

“คนเริ่มเยอะแล้วนะคะ อยากให้ฉันช่วยหรือเปล่า แต่ฉันขงกาแฟให้ไม่ได้นะคะ อย่างอื่นสบายมาก”

ชาว์รัฐมองลูกค้าที่เริ่มทยอยเข้ามาในร้าน แล้วหันมามองเธออย่างขงใจ

“ขอบคุณแล้วครับ”

นับดาวยิ้ม รวบถ้วยกาแฟกับจานแพนเค้กซ้อนกัน ก่อนจะลุกขึ้นหยิบซองของเธอ เดินอ้อมไปหลังเคาน์เตอร์

“ฉันฝากของไว้ที่นี่ได้ใช่ไหมคะ ส่วนจานกับถ้วยกาแฟฉันจะไว้ที่ชิงกันนะคะ”

“ได้ครับ”

ชาว์รัฐส่งผ้ากันเปื้อนของร้านมาให้เธอสวม แล้วหันมาแจกแจงงานที่เธอต้องทำง่าย ๆ

“ถ้ามีเมนูกาแฟหรือเครื่องดื่มที่ต้องขงใหม่คุณบอกผมแล้วกันนะครับ ถ้าเป็นขนมในตู้คุณหยิบจัดใส่จานเสิร์ฟลูกค้าได้เลยครับ”

“ได้คะ ฉันพอเข้าใจ”

เธอรับผ้ากันเปื้อนที่เขาส่งมาสวมพลางก็มสำรวจความเรียบร้อยอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นถึงรู้ตัวว่าสายตาของชาว์รัฐยังคงจับจ้องที่ตัวเธอ นับดาวยิ้มเล็กน้อยก่อนจะแกลังหมุนตัวหนึ่งรอบพลางเอ่ยกระเช้าเขาไปอีกหนึ่งที่

“ถ้าอยากกรีเคอสต์ให้ฉันสวมแต่ผ้ากันเปื้อนอย่างเดียวกับอกได้นะคะ”

เขาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แต่พอเหมือนจะรู้ว่าเธอหมายความว่าอย่างไร เขาก็ตอบด้วยท่าที่เฉยเมย แต่แฝงความทำทนายไว้ในน้ำเสียง

“คุณกลัว?”

“ถึงตอนนั้นคุณอย่าถอยเองก็แล้วกันนะคะ”

“ลูกค้ามาแล้ว ตั้งใจทำงานครับ”

เห็นเขาเปลี่ยนมาจริงจังตั้งใจทำงานแล้ว เธอก็เผลอมออกจากปากแข็งๆ ผู้ชายคนนี้ชอบเปลี่ยนบทบาทจริงจังเข้มข้มแบบนี้ตลอดเวลาเลย แต่วามันก็เป็นเสน่ห์แบบหนึ่งจากตัวเขาเช่นกัน

นับดาวอยากเห็นอารมณ์ที่หลากหลายของเขา อยากจะรู้ว่า ภายได้ทำทางนี้เจย์ของเขามีอะไรซุกซ่อนอยู่

ชาร์รัฐเป็นดินแดนลึกลับที่เธออยากเข้าไปสำรวจ แม้จะไม่ใช่คนแรกที่เข้าไปบุกเบิกดินแดนนี้ แต่เธอก็ยังอยากเข้าไปอยู่ดี กินดื่มจากโอเอซิสที่แสนล้ำค่าของเขาจนพอใจแล้วค่อยเปลี่ยนไปหาดินแดนใหม่ที่เป็นของเธอต่อ

แต่ตอนนี้โอเอซิสที่เธอตามหาต้องเป็นเขาเท่านั้น

“อย่าลืมให้รางวัลคนตั้งใจทำงานด้วยนะคะ”

เธอขยับเข้าไปใกล้เขาพลางกระซิบออดอ้อน

“ค่าแรงตามปกติที่ผมให้พาร์ทไทม์พอไหม”

พอเธอทำหน้าที่โอเอซิสไม่พอใจ วินาทีเดียวกันนั้นเธอก็เห็นแววตาขบขันจากนัยน์ตาคู่งามของเขา รวากับผิวน้ำที่กระเพื่อมสั่นไหวเป็นวงกว้างออกไปเรื่อยๆ

“ค่าแรงไม่เอาหรอกค่ะ...”

ชาร์รัฐเลิกคิ้วสงสัย บ่นไบน้าของเขามีคำถามว่า ‘คุณต้องการอะไร’ แปะอยู่

“แต่คือน้ำของคุณ ฉันขอแล้วกันนะคะ”

ชาร์รัฐมองดูร่างเพริ้วบางสมส่วนของนับดาวขณะเคลื่อนไหวไปมาอย่างเป็นธรรมชาติ ถึงแม้จะเป็นแค่การรู้จักกันอย่างผิวเผิน แต่หญิงสาวตรงหน้าเขามีมนุษยสัมพันธ์กับคนอื่นดีกว่าที่คิด ลูกค้าส่วนใหญ่จะชอบใจบริการของเธอ ไม่รู้ว่าเพราะรอยยิ้มสดใสหรือทำทางที่เป็นกันเอง เข้าถึงง่าย ลูกค้าในร้านจึงรู้สึกผ่อนคลายไป

ด้วย โดยเฉพาะลูกค้าหนุ่มๆ ในร้านที่มองตามเธอเป็นตาเดียว

ชาร์รัฐต้องยอมรับตามความเป็นจริงว่า พอชุดกันเปื้อนของร้านเขาอยู่บนร่างเธอแล้ว มันดูเข้ากับนับดาวอย่างบอกไม่ถูก ไม่ได้หมายความว่าเธอเหมาะกับการเป็นพนักงานเสิร์ฟ แต่ผ้ากันเปื้อนทำให้เธอดูเย้ายวนขึ้น เวลาปลายสายรัดที่ผูกอยู่ด้านหลังขยับพลัวไหว บัดไปบัดมาเวลาเธอเดินก็ยังดึงดูดสายตาตามากเข้าไปอีก

ทันใดนั้นเขาก็ต้องชะงักเมื่อเห็นลูกค้าชายคนหนึ่งแอบยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายภาพของนับดาว ชาร์รัฐมองผู้ชายคนนั้นกดโทรศัพท์ตัวเองอยู่ครู่หนึ่ง จึงลองหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาค้นหาแท็กอะไรก็ตามแต่ที่เกี่ยวกับร้านของตัวเองบ้าง

และมันก็มีจริงๆ ด้วย

ในแอปพลิเคชันยอดฮิตที่ทุกคนมักจะชอบไปอัปเดตข้อความ โพสต์รูปภาพ หรือเสพข่าวสารต่างๆ เขาเห็นภาพของนับดาวที่เพิ่งโพสต์ลงบนเพจพร้อมกับคำบรรยายภาพเมื่อไม่กี่นาทีที่แล้ว จากที่ชาร์รัฐไล่ดู เพจนี้เปิดไว้เพื่ออัปเดตเรื่องทั่วไป แต่ส่วนใหญ่จะเน้นคอนเทนต์ที่เกี่ยวกับผู้หญิงหน้าตาดี หุ่นดีเป็นส่วนมาก

กาแฟที่ว้าวอร่อย ยังไม่ได้ติดแท็กพนักงานเสิร์ฟ เจอแบบนี้พໍให้เต็มสิบไปเลย มันน่าจัดสักดอก!

แจ้งพิกัด สาวเสิร์ฟน่าจัดต้องบอกต่อ @MINDCoffee

ภาพถ่ายทั้งด้านข้างและด้านหลังของนับดาวพร้อมคำบรรยายภาพนี้ทำให้ชาร์รัฐมอดคิ้วด้วยความไม่พอใจ เพจนี้เองก็มียูติคตามอยู่เยอะพอสมควร หลังจากที่มีการโพสต์ภาพนับดาวลงไปแล้ว ไม่กี่วินาทีถัดมาก็มีคนมาแสดงความเห็นกันอย่างสนุกสนาน

XXXX: โอ้ย เด็ดดวงมาลูกเฟ! ขายกาแฟเหรอคร้าบ อยากไปอุดหนุนจังเลย

XXXXB: การเงินมีปัญหา สวมชุดนักศึกษาามาหาที่ได้นะน้อง

XXXC: ภาพแสงสวณะครับ เห็นแล้วขออนุญาตเซฟเก็บเป็น
เคลศึกษาด้วยตัวเองนะครับ

XXXD: แต่งตัวแบบนี้ได้ยังไง นี่ขายกาแฟหรือขายอย่างอื่น
น่าเกลียด!

และอีกหลายความเห็นที่มีนัยทั้งพุดระรานและตำหนิหญิงสาว
ชารัฐเลื่อนสายตาออกจากจอโทรศัพท์ก่อนจะตัดสินใจเดินออก
จากหลังเคาน์เตอร์ แล้วหยุดข้างโตะลูกค้าคนนั้น

“ขอโทษนะครับลูกค้า ช่วยลบโพสต์ในเพจนี้ออกได้ไหมครับ”
เขายื่นหน้าจอโทรศัพท์ที่เปิดโพสต์นั้นไว้ สีหน้าของลูกค้าชายตรงหน้า
เจื่อนลงเล็กน้อย

“รบกวนลบภาพด้วยนะครับ ดูเหมือนโพสต์นี้จะทำให้คนของ
ผมไม่ปลอดภัย”

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าคะ”

นับดาวเดินมาหยุดข้างตัวเขา เธอมองเขาและลูกค้าสลับกันครู่
หนึ่งก่อนจะเหลือบมองโทรศัพท์ในมือเขา จากนั้นก็โน้มหน้าเข้ามาดู
รายละเอียดในโพสต์นั้นใกล้ๆ

“คุณแอบถ่ายภาพฉันเหรอคะ”

ร้านของเขาไม่ใช่ร้านใหญ่อะไรมากขนาดนั้น ดังนั้นเสียงของ
นับดาวที่ถามด้วยความตกใจจึงดังพอให้ลูกค้าโตะใกล้เคียงได้ยิน ไม่รู้
ว่าเพราะสายตาของคนในร้านที่มองมายังพวกเขาสามคนหรือเปล่า
ใบหน้าของลูกค้าชายคู่กรณีจึงได้แดงขึ้นมา จากสีหน้าเจื่อนๆ พลัน
เปลี่ยนเป็นโมโห

“คุณบ้าหรือเปล่า มาใส่ความแบบนี้ได้ไง ผมโพสต์หรือเปล่า
คุณก็ไม่รู้ อ่า่มากกล่าวหาแล้ว”

เมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมง่ายๆ เขาจึงอธิบายต่อด้วยท่าทีสุภาพเหมือน
เดิม...ไม่จำเป็นต้องไปเสียแรงและอารมณ์กับคนตรงหน้า

“ถ้าอย่างนั้นเปิดอัลบั้มรูปภาพในมือถือคุณมาพิสูจน์ใหม่ครับ ว่าไม่ได้ถ่ายภาพคนของผม”

อีกฝ่ายแสดงท่าทางลุกลี้ลุกลนออกมาแบบนี้ ก็ไม่มีอะไรที่เขา ต้องไล่ต้อนอีกแล้ว

“คุณคงไม่รู้ว่าแค่อารมณ์นี้กสณุกนิตเดียวจะทำให้คนอื่น เดือดร้อน ผมไม่รู้ว่า คุณจะคิดยังไง แต่คุณทำให้คนของผมถูกวิพากษ์วิจารณ์ด้วยคำพูดลบๆ คุณอาจจะคิดว่ามันแค่เรื่องขำๆ แต่ไม่มีใคร ชอบให้ตัวเองตกเป็นเครื่องมือหรือวัตถุสนองอารมณ์ของคนอื่นหรอก นะครับ”

“คุณไม่มีสิทธิ์มาว่าผมนะ! เออ แค่ลบภาพโซเชียลใหม่ อะไรกัน นักหนาอะ! พนักงานคุณแต่งตัวยั่วเอง ถึงผมไม่คิดคนอื่นก็คิด”

คำพูดของคนตรงหน้าทำให้ชาร์รัฐรู้สึกเหมือนกำลังคุยกับกำแพง มนุษย์ที่ไม่ยอมเปิดรับอะไรทั้งสิ้น เขาเหลือบมองนับดาว เห็นใบหน้า ของหญิงสาวชัดเผือด สีหน้าไม่สู้ดีของอีกฝ่ายทำให้เขาเป็นห่วงขึ้นมา ชาร์รัฐหันหญิงสาวให้ไปหลบอยู่ด้านหลังตนก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง

“จะแต่งตัวยังไงมันเป็นสิทธิ์ของเจ้าตัว คุณไม่มีสิทธิ์ถ่ายภาพ เธอไปพูดในทางเลื่อมๆ แบบนี้ เลื่อมผ้าไม่ได้บอกว่าใครดีใครเลว แต่ การกระทำต่างหากที่บอกว่าเราเป็นคนแบบไหน คุณคิดเองแล้วกันนะ ครับ แล้วก็ลบภาพของเธอให้หมดด้วยครับ”

ชายหนุ่มตรงหน้าเขาหน้าแดงก่ำ ไม่รู้ว่าเพราะความอายหรือ โกรธ ยิ่งคนในร้านมองพวกเขามากเท่าไร อีกฝ่ายก็ยังดูร้อนรนเหมือน หนไม่ได้

“เออ แค่ลบโซเชียลใหม่ คุณอะ!”

ว่าแล้วคู่อริก็หยิบโทรศัพท์ออกมาลบทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง กับนับดาวออกจากเครื่องต่อหน้าเขา พอทุกอย่างเรียบร้อยเจ้าตัวก็วาง เงินลงบนโต๊ะแล้วกระแทกเท้าปึงปึงออกจากร้าน แต่ก่อนจะพ้นจาก

ร้านก็ไม่ลืมหันมาอวยพร

“ขอให้ร้านมั่งเจ้!”

ชาวรัฐสายหน้ากับพฤติกรรมชี้แพ่ชวนตีแบบนี้ พอนึกขึ้นมาได้ เขาก็หันไปหาพนักงานจำเป็นของตนอีกครั้ง

“คุณโอเคหรือเปล่า”

ตอนแรกเขายังคิดเลยว่าถ้าเธอรู้ว่าคู่กรณีทำอะไรบ้าง หญิงสาวต้องอาละวาดขึ้นมาแน่นอน แต่ใครจะคิดว่านับดาวกลับยื่นนั่งอิงหน้าชิดแทน

“อะ...ค่ะ ฉันไม่เป็นไรค่ะ” เธอชะงักก่อนจะมองเขากลับ นัยน์ตาของเธอเป็นประกาย ไม่ใช่ความชื่นชมหรือขอบคุณ แต่มันเป็นสายตาที่คล้ายกับการหย่อนไปยังความทรงจำบางอย่าง เป็นสายตาของความคิดถึงที่เขาไม่รู้ว่าทำไมไปว่าทำไมนับดาวถึงกำลังรู้สึกแบบนี้ หรือว่าเธอเคยมีเรื่องแบบนี้ฝังใจ

เหตุผลหลายข้อผุดขึ้นมาในหัวเขา ชาวรัฐวางมือบนไหล่เธอเบาๆ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงปลอบโยนที่ตนไม่ได้ทำมานานแล้ว

“ฉันดูแลเจ้านิดะนี่ไปเก็บ จากนั้นไปพักหลังเดาน์เตอร์ก่อนนะครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ คุณคิดมากไปแล้ว”

เธอหันมาส่งรอยยิ้มอย่างที่ทำเป็นประจำ ตอนนั้นเองที่เขาไม่เห็นร่องรอยใดๆ ในดวงตาของเธออีกแล้วราวกับว่าทุกอย่างกลับไปเหมือนเดิม เป็นตัวตนของผู้หญิงตรงหน้าที่ดูสดใส เต็มไปด้วยพลังชีวิตสิ้นปรี

“แล้วแต่คุณ ถ้าไม่ไหวก็พัก ผมไม่ได้ใช้แรงงานโหดขนาดนั้น”

“รับทราบค่ะ” นับดาวตอบเสียงใส แล้วหมุนตัวหันไปยุ่งวุ่นวายกับการเก็บจานและแก้วน้ำต่อ

เห็นแบบนี้แล้วเขาก็ยอมถอยให้เธอก้าวหนึ่ง เนื่องด้วยไม่

ต้องการบีบบังคับอีกฝ่าย บางทีการที่เขาเสนอแสดงความห่วงใยหรือแสดงท่าทีสงสารออกไปอาจจะเป็นการสร้างรอยแผลให้หญิงสาวโดยไม่รู้ตัว

ประมาณบ่ายสองกว่าๆ น้องพาร์ตไทม์ที่หายไปก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในร้านด้วยท่าทางเหนื่อยจัด ใบหน้าเด็กหนุ่มแดงก่ำเพราะออกแรงวิ่งสุดตัว แผ่นหลังจึงเปียกชุ่มเหงื่อเป็นวงกว้าง

“พี่เมอ ขอโทษครับ ผมเกิดเรื่องขึ้นนิดหน่อย ไทด์พท์ดันมาตายตอนนี้ด้วย เลยติดต่อกันไม่ได้”

นับดาวเห็นข่าวรัฐยื่นตบป่าเด็กหนุ่มรุ่นน้องเบาๆ ก่อนจะส่งน้ำเปล่าให้ขวดหนึ่ง

“ไม่เป็นไร วิ่งมาไกลละสิ พักก่อน พี่ได้นับดาวมาช่วยแล้ว ไม่ต้องคิดมาก” พอข่าวรัฐอธิบายแล้ว เด็กหนุ่มคนนั้นก็สังเกตเห็นเธอเต็มตา เขาก็อึ้งเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยขอโทษ

“ขอโทษที่ทำให้ลำบากครับ”

“ไม่เป็นไรคะน้อง พี่วาง อีกอย่างคนกันเองทั้งนั้น เรือล่มในหนอง ทองมันจะไปไหน จริงไหม”

พอเธอพูดเข้าอย่างนั้น ดวงตาของเด็กหนุ่มก็เบิกกว้าง มองเธอกับข่าวรัฐลับกันไปมา ท่าทางตื่นเต้นและตกใจของอีกฝ่ายทำให้เธอยิ้มกว้าง อารมณ์ขุ่นมัวพลันสลายสิ้นทันตา

อืม...นิยายของเธอไม่ค่อยเจ๋งตัวเอกแบบนี้เลยแฮะ

หนุ่มกินพืชที่กินเนื้อหรือเป็นหนุ่มใส่ชื่อที่ถูกหลอกกินดินะ

ดวงตาของเธอเป็นประกายเจิดจ้า เริ่มคิดแล้วว่า จะลองเอาแดร์กเตอร์ของเด็กพาร์ตไทม์คนนี้ไปพัฒนาต่ออย่างไรดี

“พะ...พวกพี่?”

“ไม่ใช่อย่างที่คิดหรอกอหิ ไปเตรียมตัวหลังร้านก่อน”

บาร์ิสตาหนุ่มที่พ่วงด้วยตำแหน่งเจ้าของร้านรีแบรนด์ทไม่ให้
รุ่นน้องคิดอะไรไปไกลกว่าความจริง เขามองดวงตาพราวระยับของคน
ซีแก่แล้วก็นั่งใจ

“อย่าพูดอะไรแปลกๆ หลอกเด็กสิครับ”

นับดาวหัวเราะเบาๆ ก่อนจะยื่นกอดอกมองชายหนุ่มตรงหน้า
เล็กน้อย พอแก่ถึงให้อีกฝ่ายเผยสีหน้าจนใจออกมาได้แบบนี้แล้วก็รู้สึก
ว่าเธอได้กำไรมาไม่น้อยเหมือนกัน

“คุณเรียกน้องพาร์ตใหม่กลับมาสิคะ เดี่ยวฉันจะอธิบายความ
สัมพันธ์ของพวกเราใหม่ ดีไหม”

จบประโยคของเธอชารัฐก็ส่งสายตาไม่เห็นด้วยสุดๆ เธอคิดว่า
เขาต้องจับทางได้แน่ๆ ว่า ‘ไอ้ ‘ความสัมพันธ์’ ระหว่างเธอกับเขาที่พูด
ถึงนั่นคืออะไร

“น้องเขาชื่ออชิ เป็นน้องนักศึกษาที่ผมรู้จัก เขาจะทำงานที่นี้วัน
จันทร์กับวันพุธช่วงเที่ยงเป็นต้นไป และวันเสาร์อาทิตย์เต็มวัน ถ้าคุณ
ลงมาเจอจะได้เรียกถูก”

“โอเคคะ ฉันจะจำเอาไว้ ว่าแต่คุณจะไม่ให้ฉันอธิบายกับน้อง
อชิไหมเหรอ เดี่ยวเขาจะเข้าใจผิดๆ ไปนะคะ” ถึงจะพูดออกไปแบบ
นั้น แต่นับดาวไม่ได้คิดอย่างที่พูดสักนิด

“น้องเขามาแล้ว คุณอยากจะกลับไปพักก็ได้ล่ะครับ” ชารัฐตอบ
ไม่ตรงคำถาม เขาเอ่ยปากคล้ายจะไล่เธออ่อนๆ แต่นับดาวไม่สนใจ
เธอยกไหล่พลางต่อล้อต่อเถียงกวนประสาทคนตรงหน้าต่อพลางยิ้ม
อย่างอารมณ์ดี

“เอ...แล้วแบบนี้ฉันจะได้ค่าแรงตามที่ตกลงกันไหมคะ”

ชารัฐรู้ว่าหญิงสาวตรงหน้ากำลังแกล้ง เพราะสายตาของ
นับดาวไม่ได้เป็นกังวลอย่างที่ปากพูดเลย ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ตอบ
คำถามเธอ เพียงแต่หมุนตัวไปจัดการของต่อเจียบๆ

ส่วนนับดาวก็ไม่ใส่ใจที่เขาทำเป็นเมิน เธอกวาดตาไปรอบๆ ก่อนจะชะงักเมื่อสบตาเข้ากับบรรณาธิการสาวที่ยังคงนั่งอยู่ในร้าน อีกฝ่ายมักลอบมองเธอและซาร์รัฐอยู่หลายครั้งด้วยแววตาอยากรู้ อยากเห็น

เธอถอดผ้ากันเปื้อนออกแล้วถือไว้ รอจนซาร์รัฐหันมาสนใจ ตัวเองอีกครั้งถึงได้ยื่นมันให้เขา

“ตกลงคุณจะยังจ่ายค่าแรงของฉันอยู่ไหมคะ”

ชายหนุ่มรับผ้ากันเปื้อนไป สายตาของเขาจับจ้องมาที่เธอ โดยตรง มุมปากของเขายกขึ้นเป็นรอยยิ้มที่ดูไร้พิษสง แต่นับดาวรู้สึกว่ามันมีอะไรที่ต่างจากรอยยิ้มอบอุ่นที่เขาชอบทำ...ต้องเป็นเพราะแววตาของเขาแน่ๆ

“คินนี่ที่คุณว่ามันคืออะไรล่ะ”

และแล้วเขาก็เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมาราวกับกำลังรอตอนให้เธอจนมุม แต่มีหรือที่เธอจะพลาด

“ฉันจะชวนคุณดูเน็ตฟลิกซ์กันเข้าเลยล่ะ”

นัยน์ตาของเขาเป็นประกายวาววับผิดกับท่าทางสุภาพ นุ่มนวลที่เขาชอบทำ แวดตาที่เปลวแสงคงว่าขบขันคำพูดของเธอทำให้ นั้บดาวรู้สึกจูนนิตๆ หากเขาจะกล่าวหาเธอว่าเก่งแต่ปาก แล้วคนที่ บอกว่าหนึ่งคืนไม่จำกั้ตรอบอย่างเขาจะทำได้สักเท่าไรหรือเชียว

“คุณอยากได้ของว่างระหว่างดูเน็ตฟลิกซ์ด้วยไหมคะ”

ในหัวของนั้บดาวจินตนาการไปถึงบรรดาชุดนอนไม่ได้นอนที่ซื้อ มาเป็นเรเฟอเรนซ์สำหรับทำงาน นึกขังใจอยู่ว่าจะอะไรที่จะดูพิเศษที่สุด

“ห้องผมสองทุ่ม ถ้าสายถือว่าคุณไม่เอาค่าแรงเอง”

เขาโน้มตัวลงมากะชับให้ได้ยินแค่สองคนก่อนเดินเข้าไปหลัง เคาน์เตอร์ นั้บดาวยกมือจับหูตัวเองอย่างไม่ได้ตั้งใจ ขณะเดียวกัน ก็เหลือหันไปสบตาบรรณารักษารสาวไม่รู้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว

แววดตาของอีกฝ่ายมีความสงสัยใคร่รู้อย่างชัดเจน พอเห็นความ กระหายอยากรู้และท่าทางร้อนรนอยู่ไม่สุขของอีกฝ่ายแบบนี้ นั้บดาว ก็รู้สึกเหมือนได้ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กลับมา เธอสวนตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง ที่สดใส แล้วหมุนตัวเดินไปเอาข้าวของของตัวเองจากหลังเคาน์เตอร์ ก่อนกลับยังไม่วายเอ่ยหยอกเจ้าของร้านให้เด็กพาร์ตไทม์ได้ยินอีกรอบ

“สองทุ่มพร้อมของหวาน อย่าชิงหลับไปก่อนละกันค่ะ”

เวลาสองทุ่มเป๊ะๆ เธอก็มาอยู่ในห้องของชาร์รัฐ ทุกอย่างในห้องยังเหมือนเดิม แต่การมาเยือนครั้งนี้ทำให้เธอสำรวจที่พักของเธาค้นขึ้น ข้าวของในห้องทั้งหมดถูกเก็บเป็นระเบียบเรียบร้อย กลิ่นของห้องก็หอมสะอาดเหมือนเจ้าของไม่มีผิด นับดาวยกขวดไวน์ในมือที่ขอบข้อเก็บไว้ขึ้นมา แล้วถามชายหนุ่มที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องนอนของตัวเอง

“คุณอยากให้ฉันเอาไปวางไว้ตรงไหนไหมคะ”

“ไวน์?”

น้ำเสียงทวนถามอย่างไม่เข้าใจของชายหนุ่มทำให้เธอต้องเฉลยจุดประสงค์ที่เอามันมาด้วย

“ไม่คิดว่ามันเป็นการฉลองหน่อยหรือคะ”

“ผมมีของหวานในตู้เย็น คุณจะกินไหม”

นับดาวพยักหน้าก่อนจะวางขวดไวน์ไว้บนโต๊ะในห้องนั่งเล่น แล้วเดินไปเปิดตู้เย็นของเขารวกับเป็นเจ้าของ เธอเห็นชีสเค้กที่หน้าตาคล้ายๆ กับขนมที่อยู่ในตู้ของร้าน จึงเหลียวไปมองเขาเล็กน้อย

“สูตรใหม่ ผมยังไม่เคยเอามาลอง”

เธอพยักหน้ารับแล้วหยิบมันออกมาสองชิ้น ค่อยๆ ช้อนเล็กที่อยู่ไม่ไกลติดมาพร้อมแก้วไวน์ทรงสูงสองใบ แล้วเดินมานั่งที่โซฟาตัวยาวที่ชาร์รัฐนั่งอยู่แล้ว พอนั่งใกล้ๆ อีกฝ่ายแล้วเธอก็เห็นว่าปลายผมของเขายังขึ้นอยู่เล็กน้อย แต่มันยังได้กลิ่นหอมสะอาดที่เป็นตัวเขาลอยออกมา กลิ่นเบาบางที่ทำให้หัวใจเธอเต้นรัวขึ้นมา

“ฉันเอามาเผื่อคุณด้วย”

นับดาวจัดแจงวางขนมและเปิดขวดไวน์ จากนั้นก็ยกขวดรินน้ำสีเข้มลงแก้วทรงสูงที่หยิบติดมาจากชั้นของชายหนุ่ม กลิ่นไวน์ที่ปรมานานโชยออกจากขวดทันทีที่เปิดออก

ชาร์รัฐคิดขึ้นมาในทันทีว่ามันเป็นกลิ่นที่ทั้งหวานนุ่มและลุ่มลึก

ชวนให้หอมเมา ไม่ต่างจากตัวหญิงสาวเลยสักนิด

เขามองหญิงสาวที่เขาชมเข้าปากคำ จิบไวน์ตาม แล้วรู้สึกทั้ง
ผ่อนคลายทั้งแปลกใจ นึกอยากรู้ว่าวันที่ต่อไปเธอจะมีอะไรมาทำให้
เขาประหลาดใจได้อีกบ้าง

ดูก็รู้ว่าพวกเขาสองคนมีเป้าหมายที่จะใช้เวลาด้วยกันในคืนนี้
อย่างไร แต่นับดาวดูไม่เคยจะเงินเลยแม้แต่หน่วย

“ถ้าเลิกมองฉันแล้ว ก็เปิดเน็ตฟลิกซ์สิคะ”

เสียงหวานของเธอสูงขึ้นเล็กน้อย เป็นโทนเสียงออกคำสั่ง ทว่า
มันไม่ได้น่ารำคาญเสียทีเดียว

จู่ๆ เขาก็ค้นพบว่านับดาวไม่ใช่แม่ตัวร้ายอย่างที่แสดงออก
ซาร์รุกเปิดโทรทัศน์ จากนั้นก็เริ่มเล่นๆ ไล่ดูรายการที่น่าสนใจ จน
สุดท้ายพวกเขาก็เลือกซีรีส์สืบสวนสอบสวนฝรั่งมาเรื่องหนึ่ง

กิจกรรมของพวกเขากลายเป็นการดูซีรีส์ขึ้นมาอย่างจริงจัง
ระหว่างดูเขาก็ไม่ลืมคว้าแก้วไวน์ที่อีกฝ่ายรินให้ขึ้นมาจิบรับรสบ้าง

สัมผัสหวานเจี๊ยบผสมทำให้เขารู้สึกเหมือนว่ากำลังชิมคนข้างๆ
อยู่อย่างไรรออย่างนั้น

จนเวลาเลยไปเกือบสามทุ่ม สายตาของเขามองอยู่ที่หน้าจอ
โทรทัศน์ก็จริง แต่สมองกลับไม่ได้ค่อยตามซีรีส์ที่ฉายอยู่แม้แต่หน่วย
หัวของเขาว่างเปล่า เหมือนแค่เวลานี้เขานั่งอยู่เฉยๆ ชิมซับบรรยากาศ
ที่มีหญิงสาวอยู่ด้วย ลิ่นและหัวโพรงปากค่อยๆ ละเลียดรับรสไวน์ใน
แก้ว จมูกสูดกลิ่นหอมหวานประหลาดที่แทรกซึมมา มันเป็นกลิ่น
หวานๆ ที่ผสมอยู่ในอากาศ เป็นกลิ่นที่ไม่เคยเกิดขึ้นในห้องของเขา

ซาร์รุกพยายามแยกแยะอยู่ว่าทั้งรสชาติและความหวานที่ได้
สัมผัสคืออะไร

“คุณจะไม่ทำอะไรมากน้อยหรอกคะ”

เสียงของนับดาวไม่ได้ดังไปกว่าเสียงโทรทัศน์ แต่มันกังวานอยู่

ในหัว กลบทุกเสียงจนมืด ชาร์รัฐสุดลมหายใจเข้าก่อนจะวางแก้วไว้น
ในมือ พลางหันไปสบดวงตาเรียวคมของเธอ

“คุณพร้อมแล้วหรือครับ”

เขามองลึนสีชมพูของหญิงสาวที่เสียริมปากที่แห้งตัวเอง ก่อน
จะได้ยินเสียงคำตอบของเธอ

“ฉันพร้อมตั้งแต่เข้ามาในห้องคุณแล้วค่ะ”

ขณะที่ชายหนุ่มขยับตัวเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ หัวใจของเธอ
พลันเต้นแรงขึ้นมา นับดาวสุดลมหายใจเข้าปอด นอกจากออกซิเจน
ที่ต้องการแล้ว เธอได้กลิ่นหอมหวานของกาแฟผสมกับกลิ่นสดชื่นบน
ตัวเขา เธอไม่แน่ใจว่าโทรศัพท์ดังลงตอนไหน ไม่รู้ว่าเขาอุ้มเธอมาที่
ห้องนอนอย่างไร แต่ที่รับรู้ตอนนี้คืออุณหภูมิอุ่นร้อนของฝ่ามือชาร์รัฐที่
วางลงบนเอวของตน

“คุณตื่นเต้น?” ปลายเสียงของชาร์รัฐสูงขึ้นเล็กน้อย นัยน์ตาของ
เขาเป็นประกายวาววับจนเธอหวั่นไหว

“คิดไปเองแล้วค่ะ”

เธอควบคุมไม่ให้เสียงตัวเองสั่น พริบตาเธอก็ดันตัวชายหนุ่ม
ออกพร้อมผลักให้เขาล้มลงนอนบนเตียงแทน

ร่างของเธอเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วก่อนจะนั่งคร่อมร่างเขา
รั้งปลายเสื้อของเขาและบังคับให้ชายหนุ่มถอดมันทิ้งไป จากนั้นก็ใช้
ปลายนิ้วลากผ่านหน้าอกเปลือยเปล่า เลื่อนมาเรื่อยๆ จนถึงหน้าท้อง
ที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ

“คุณนี่มันน่ารักินสุดๆ ไปเลย” เธอพูดพลางกลืนน้ำลายอย่าง
ยากลำบาก เธอโน้มตัวลงไปกัตรีมฝีปากเรียวของชายหนุ่ม นอกจาก
ความนุ่มแล้วยังรู้สึกได้ถึงรสของไวน์หวานๆ ที่ซึมเข้ามา

มือทั้งสองของเขาประคองเอวของเธอ ริมฝีปากของเธอกับเขา

เคลื่อนไหวกลิ้งกันและกันอย่างหิวกระหาย ลื่นร้อนของชายหนุ่ม
ตัวตึงเกี่ยวกับลื่นของเธอพลางตรวจสอบทุกสัมผัสจากความหวานใน
โพรงปาก พอรู้ตัวอีกครั้งชุดกระโปรงของเธอก็ถูกขยับขึ้น นับดาวยกมือ
ขึ้นสูงให้เขาถอดชุดของตัวเองออกได้สะดวก เนื้อตัวเหลือเพียงชุด
ชั้นในสีขาวปกปิดร่างกาย พอเธอขยับตัวก็สัมผัสได้ถึงบางอย่างที่กำลัง
นูนตันอยู่ ที่มาคงเป็นเจ้าของสิ่งที่อยู่ใต้กางเกงของเขา

“ท่าทางอึดอัดนะคะ” เธอเข้าหาขณะค่อยๆ ใช้นิ้วลูบเบาๆ
บนจุดที่พองนูนขึ้นมา

“อย่าชนครับ” เขาเอ่ยเสียงพรั่นพร่ำพลางจับข้อมือไม่ให้เธอขยับ

ขารัฐยืนร่างของตัวเองให้ลุกขึ้นมา ทำให้ท่าทางของทั้งสอง
เปลี่ยนไป กลายเป็นเธอกำลังนั่งคร่อมบนตักหันหน้าประชิดชายหนุ่ม
มือทั้งสองวางพาดบนไหล่กว้างและปล่อยให้ริมฝีปากของเขาจูบบน
ผิวกายของตัวเองไล่ไปตามแอ่งซี่โครงอย่างอ้อยอิ่ง

ตะขोเลื้อยในจากด้านหลังถูกปลดออก ก่อนที่มันจะถูกโยนไป
กองที่พื้นด้วยฝีมือของขารัฐ ตามด้วยชั้นในชั้นสุดท้ายที่ค่อยๆ ถูกถอด
ออกจากเรียวขา สัมผัสจากปลายนิ้วชายหนุ่มเป็นดั่งกระแสไฟที่แล่น
ผ่านไปทั่วร่างกายของเธอ นิ้วมือของเขาสัมผัสเข้าที่จุดอ่อนไหวที่สุด
ของเธอ

“คุณเปียกแล้ว”

เขากดเสียงต่ำไม่ต่างจากเสียงกระซิบ อากาศเย็นภายในห้อง
ทำให้เธอขนลุก แต่เหนือสิ่งอื่นใด การที่เขาใช้นิ้วหยอกเย้าดอกไม้มอง
เธอเรื่อยๆ ไม่หยุดแบบนี้ มันทำให้สมองของเธอขาวโพลน ลมหายใจ
หอบหนักกว่าครั้งก่อน มือไม้พลันอ่อนระทวย ได้แต่ยึดไหล่เขาเป็นที่
พึ่ง เธอขบริมฝีปากกลั้นไม่ให้ตัวเองหลุดเสียงครางออกไป

“ผ่อนคลายนะครับ”

เอาอีกแล้ว...เสียงนุ่มของเขาไม่ต่างจากมนตร์สะกด เธอเพลอ

ปล่อยตัวให้เขาสำรวจไปทั่วร่างกาย ลำคอหลุดเสียงครางแผ่วเบาออกมา ความใกล้ชิดทำให้เธอได้ยินเขาส่งเสียงครางต่ำในลำคออย่างพอใจ พริบตาต่อมาเธอก็ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อนิ้วของเขาเปลี่ยนจังหวะเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ทั้งยังออกแรงกดจนเธอต้องบิดเร่าเพราะความรู้สึกแปลกใหม่ที่เกิดขึ้น ชั่วจิตใจก็เธอส่งเสียงหวีดร้อง จิกเล็บลงบนผิวหนังของชายหนุ่มจนเป็นรอยยาว

ความรู้สึกในเวลานั้นเหมือนเธอได้ล่องลอยไปจนสุดขอบฟ้า จากนั้นก็หึ่งดังตกลงมากระทบกัน ความรู้สึกที่สุขขรึมๆ และต้องการมันอีกราวกับปลาที่ต้องการน้ำพาให้ร่างกายของเธออ่อนปวกเปียก แต่พอนึกได้ว่ากำลังเผยแพร่ทางไม่ประสาให้เขาจับสังเกตได้ นับดาวก็พยายามกดพื้นที่เป็นไม่สนใจความรู้สึกเสียวนที่ได้สัมผัสเป็นครั้งแรก

ชาร์รัฐยิ้มมุมปากเมื่อเห็นใบหน้าของคนชอบอดดีแดงก่ำ ลมหายใจของหญิงสาวหอบถี่ พอเขาเอนตัวให้ร่างเล็กๆ ของเธอนอนลงบนเตียง ชาร์รัฐถึงได้เห็นเรือนร่างเนียนละเอียดของหญิงสาวเต็มตา

เขาลูบไปทั่วร่างกายของเธอ ผิวของเธอเรียบลื่นนุ่มเด้งไม่ต่างจากกระเบื้องเคลือบ เรียวยาวว ดันขาสมส่วน เอวบางคอดกึ่งหน้าอกที่พอเอื้อมไปสัมผัสก็ลื่นออกจากฝ่ามือ แม้จะพอเห็นรอยแตกที่ผิวบริเวณสะโพกและต้นขาของเธอจางๆ แต่เขาก็โน้มตัวไปพรมจูบที่รอยแตกดังกล่าว

เขารู้ว่าผู้หญิงหลายคนกังวลเรื่องแบบนี้ แต่เขาไม่เคยถือสาเวลานี้ชาร์รัฐรู้สึกว่าผู้หญิงตรงหน้าเขาสมบูรณ์แบบแล้ว ทุกร่องรอยบนผิวกายคือหลักฐานของความพยายามที่เธอผ่านมา ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่ามันน่ารักมากกว่าจะมองว่าน่าเกลียด

เสียงครางเบาๆ จากลำคอของหญิงสาวไม่ต่างจากเสียงลูกแมว ฟังแล้วชาร์รัฐอดรู้สึกคันยุบยิบในใจไม่ได้ ร่างกายของเธอมีอิทธิพลต่อ

เห็นรอยยิ้มนี้ก็อดถามเสียงหวานไม่ได้

“เครื่องดื่มอร่อยใช่ไหมคะ”

ไปรยายิ้มกว้างกว่าเดิม เธอก็มองแก้วกาแฟในมือ แล้วมอง
เลยไปทางเคาน์เตอร์ เมื่อเห็นร่างสูงแล้วจึงได้ตอบคำถามนี้

“ใช่ค่ะ ถูกใจเดียร์มากเลย”

ไปรยารู้สึกว่าทุกอย่างในวันนี้ช่างสวยงามเหลือเกินจนเธอ
ไม่อาจเก็บรอยยิ้มและความรู้สึกของตนได้ กระทั่งคุยงานกับนักเขียน
สาวเสร็จ ก่อนกลับเธอก็ยังคงทอดตามองชายหนุ่มที่อยู่หลังเคาน์เตอร์
ตั้งหน้าตั้งตารอคอยให้การคุยงานครั้งต่อไปมาถึงโดยเร็ว

ไปรยาเชื่อมั่นว่าระหว่างเธอกับเขาต้องมีอะไรบางอย่าง จาการรัก
แรกพบกลายเป็นรักที่สลักอยู่ในใจ ไม่อยากยอมแพ้ปล่อยให้ผู้ชาย
คนนั้นผ่านไปโดยที่ไม่ได้ทำอะไร

หนทางข้างหน้ายังอีกยาวไกล ระหว่างเธอกับเขา อย่างไรก็ตามไม่มี
ทางคลาดกันแน่นอน

The End